

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 15 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

MAY 1, 1935

Subscription Price, \$2.50

M E D I T A T I E

Hij Is Opgestaan!

En laat na den sabbat, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdalena en de andere Maria, om het graf te bezien. En ziet, er geschiedde een groote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe en wentelde den steen af van de deur en zat op denzelfden. En zijne gedaante was gelijk een bliksem en zijne kleeding wit gelijk sneeuw. En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden, en werden als dooden. Maar de engel antwoordende zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft. En gaat haastelijk heen en zegt Zijnen discipelen, dat Hij opgestaan is van de dooden; en ziet Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien. Ziet ik heb het ulieden gezegd. En haastelijk uitgaande van het graf, met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen om hetzelfde zijnen discipelen te boodschappen.

Matth. 28:1-8.

Hij is hier niet!

Want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft!

Vreest gijlieden dan niet, gij, die gekomen zijt, om Jezus te zoeken, Die gekruisigd was!

Voor u toch is de groote blijdschap gerealiseerd, die al den volke wezen zal, die door den engel reeds werd verkondigd in den velden van Efrata, die voor u verloren scheen te gaan bij het donkere, bange, wijl nog niet begrepene kruis, doch die thans is doorgebroken in al de zaligheid der beloofde heerlijkheid!

Heerlijk Evangelie der vervulling: Hij is opgestaan!

Van het moment Zijner opstanding was niemand ooggetuige geweest. Vrouwen gaan in den vroegen morgen van dien eersten dag der week grafwaarts, om het graf te bezien en om het lichaam haars Heeren te bereiden voor een langdurig verblijf in het graf. Och, zij geloofden wel in de opstanding ten laatsten dage; doch aan *Zijne* opstanding ten derden dage, aan de opstanding van den Eersteling uit de dooden, dachten ze dien morgen niet. En als ze het graf bereiken is alles reeds geschied en is de opstanding des Heeren een vol-dongen feit; de aardbeving is voorbij, de steen is van 't graf gewenteld, de wachters zijn gevloten; de Heer is waarlijk opgestaan!

Doch de opstanding zelve had geen oog gezien!

Even opmerkelijk is het, dat geen der Evangeliën ons die opstanding des Heeren als zoodanig beschrijft. Bij de opwekking van Lazarus staan we in onze verbeelding bij 't opene en reeds riekende graf; we hooren de stem des Heilands, die den doode ten leven roept, we zien hem, nog in de doodsdoeken gewonden, terugkeeren ten leven, opkomen uit de groeve, terug gegeven aan zijne dierbaren. Bij de opstanding van den Levensvorst zien we van dat alles niets. Tevergeefs zoekt de nieuwsgierige naar een beschrijving van de wijze, waarop Hij Zijn graf verliet. De omstandigheden worden verhaald. We zien den hemel lichten, we hooren het gerommel van de aardbeving, we zijn er getuige van, dat de hemelsche gezant den steen van de deur des grafs rolt; we turen vol verwachting in den ingang der rotsholte om de Opstanding en het Leven te begroeten. Doch die laatste verwachting wordt teleurgesteld. Want de engel kwam toe, wentelde de steen af van de deur en . . . zat op denzelfden! Meer niet!

't Kon ook niet anders!

Want de Heer is waarlijk opgestaan! En 't moment der opstanding is wel historie, maar gaat toch ook boven alle historie uit!

Anders toch dan de opstanding van Lazarus is de

opstanding van den Vorst des Levens! De eerste is beeld, de tweede werkelijkheid; de eerste is nog belofte, de tweede vervulling; de eerste is natuurlijk, de tweede geestelijk; de eerste is aardsch, de tweede hemelsch; de eerste is tijdelijk, de tweede hemelsch. De eerste ging in het graf en werd teruggeroepen uit de diepte des doods; de tweede daalde de groeve der vertering in en keerde niet terug maar ging door het graf der heerlijkheid des eeuwigen levens in. De eerste droeg voor en na zijne opwekking het verderfelijke, zwakke, in on-eer zijnde lichaam, de tweede verscheen in onverderfelijke, in kracht en heerlijkheid. De eerste droeg ook na zijn opstijgen uit het graf het beeld nog des aardschen, de tweede draagt, als de Heere uit den hemel, ook in Zijne menschenlijke natuur, het beeld des hemelschen, als Hij verrijst uit de groeve der vertering. De eerste werd wel gegrepen uit de klauwen des doods, doch zonder den dood te verwinnen; als de laatste uit het graf opstaat, is de dood verslonden tot overwinning!

Hij is hier niet!

Niet in het graf, waar Hij gelegen heeft.

Niet meer in de sfeer des doods, de sfeer van het zwakke, sterfelijke, verderfelijke; van het natuurlijke, aardsche; de sfeer van vleesch en bloed, waarvan het graf het einde is

Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, waarlijk opgestaan!

Hij ging door, tot in de eeuwige sfeer van het kracht-vernieuwend, onsterfelijke, onverderfelijke, geestelijke, hemelsche leven, waarin ook zelfs de schaduw des doods het leven niet meer versombert . . .

Hij gaat u voor!

Voor naar Galilea, waar ge Hem zult zien, opdat ge getuigen moogt zijn van Zijne opstanding.

Voor straks naar Zijne eigene hemelsche sfeer, om nimmermeer terug te keeren in de sfeer van het verderfelijke, maar om u allen tot Zich te trekken!

Hij is hier niet! Hij komt hier tot in der eeuwigheid niet weer!

Want Hij is opgestaan!

Hij verrees ten derden dage!

Van dien derden dag had Hij herhaaldelijk getuigd voor Zijn henegaan.

Er was voor Hem een dag, die uitliep op de ure des doods aan het bange kruis; een dag, waarin Hij opgezwoegen schijnt te zijn door de macht des verderfs in de groeve des doods; en een derde dag der opstanding, de eeuwige, waarin het nimmermeer nacht zijn zal.

En zoo is het voor heel de Kerk!

Er is een dag der aardsche schepping in het eerste paradijs, die wordt verzwolgen door de duisternis der zonde en des doods; een dag, waarin ook de Kerk verloren schijnt te liggen in banden der duisternis, een

dag van lijden en worsteling, de dag dezer eeuw; en een dag van eeuwige opstanding, de dag van onzen Heere Jezus Christus, wanneer ook voor de Kerk 't sterfelijke onsterfelijke zal aandoen, 't verderfelijke onverderfelijke zal aandoen en de dood zal zijn verslonden tot overwinning!

Want de dood kon Hem niet houden!

Hij stond op, vroeg, zeer vroeg op dien derden dag, eer nog de vrouwen het graf konden bereiken.

De aarde beefde en de rotsen sidderden, toen de vorst des levens doorbrak door de wanden des doods en 't graf voor eeuwig ineen deed storten; en de hemelbode, begeering om in deze dingen in te zien en om de uitverkorenen te dienen in het verkondigen van de vervulde belofte, daalde neder en wentelde den steen van het graf; niet om Hem, den Levende, een uitweg uit het graf te openen, want Hij was reeds toen niet meer in het graf; maar om de ijdelheid van het geslotene graf te toonen, zijn machteloosheid om den Levensvorst te houden binnen zijne wanden; om de heiligheden van het ledige graf een oogenblik te bewaken, opdat de vijand niet schende "de plaats, waar Hij gelegen heeft," totdat de discipelen zullen hebben gezien en geloofd; en om te verkondigen aan hen, die komen om Jezus te zoeken, die gekruisigd was, dat Hij is opgestaan!

Opgestaan, zooals Hij ulieden gezegd heeft!

Heerlijk Evangelie der opstanding van onzen Heere Jezus Christus! Evangelie, dat wel voor het oogenblik het hart vervult met vreeze en groote blijdschap, om het geheel wonderlijke en ondoorgrondelijke, boven alle begrip uitgaande, vreeselijke, Goddelijk-machtige van deze opstanding, maar dat toch gaandeweg de vreeze buiten drijft, naarmate de discipelen beter verstaan, wat er in dien vroegen morgen van den derden dag in Jozef's hof plaats greep, om plaats te maken voor louter blijdschap, de blijdschap van den gerechtvaardigen zondaar, die Gods vrijsprekende stemme heeft gehoord, de blijdschap der overwinning over zonde en dood, de blijdschap des eeuwigen levens!

Want Zijne opstanding is de stemme des Vaders, het Goddelijke antwoord op het woord des kruises: Het is volbracht!

Want immers *Hij* is opgestaan!

En Hij is geen vreemdeling, maar de Zoon des menschen, Die het vleesch en bloed der kinderen aannam, opdat Hij hem teniet zou doen, die het geweld des doods had, dat is den duivel. Hij is maar niet een mensch onder de menschen, zoodat Zijne opstanding ons hoogstens de *mogelijkheid* der opstanding zou toonen, maar Hij is Jezus, de God onzer zaligheid, Die gekomen is om Zijn volk zalig te maken van hunne zonden. Van voor de grondlegging der wereld werd Hij door den Drie-eenigen Vader verordineerd om aan de spitse te staan Zijner broederen, hunne zonden te dragen, hunnen strijd te strijden, hunnen dood te sterven. En Hij droeg hunne zonden aan het hout, Hij streed hunnen strijd ten einde toe, Hij stierf hunnen dood en smaakte

het lijden des doods zooals niemand hunner dat lijden kon smaken. Hij daalde om onze zonden in tot in de diepste diepte der hel, om daar Zijnen God lief te hebben, den wil Zijns Vaders te doen, Zichzelven te leggen op het altaar der liefde en in gehoorzaamheid der liefde den toorn Gods te dragen

En eer de duisternis des doods Hem van voor de oogen der Zijnen wegneemt geeft Hij getuigenis, dat het al is volbracht!

Dat getuigenis wacht op het antwoord des hemels!

En dat antwoord komt ten derden dage, als Hij opstaat uit de dooden, als de Vader Hem uit de dooden opwekt en het loon des eeuwigen levens schenkt!

Het is volbracht!

Overgeleverd was Hij om onze zonden; opgewekt werd Hij om onze rechtvaardigmaking!

God, Die alleen rechtvaardigen kan, spreekt op den derden dag!

Wees welgemoed! Geloof alleenlijk! Uwe zonden zijn u vergeven!

Want Hij is opgestaan!

De eersteling uit de dooden!

Hij is hier niet; Hij is opgestaan!

Hier is het 't land der dooden; daar, waar Hij thans is, is het 't Lichtland des eeuwigen levens!

En omdat Hij opgestaan is, daarom is er een opstanding der dooden; daarom is er een levende Kerk, waarin Hij woont; daarom is er een levende hope op de onverderfelijke, onverwelkelijke en onbevlekkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor al degenen, die Hem verwachten; daarom heeft de zake van den Zone Gods de overwinning en zijn wij meer dan overwinnaars.

Zonder die opstanding van Hem ware alles ijdel!

In en door die opstanding is alles volle werkelijkheid geworden!

Hij toch is het Hoofd des Lichaams, de gemeente. En er is een onlosmakelijk verband, in de eeuwigheid vastgelegd, tusschen Hem en degenen, die Hem de Vader heeft gegeven. Daarom is Zijne opstanding hunne opstanding. Hij is de Eersteling. De belofte van den vollen oogst, wijl uit dien oogst reeds genomen. Zijne opstanding is slechts het begin en beginsel der opstanding van heel de Kerk. Zijne opstanding is ook het leven der Kerk. Want Hij, Die opgestaan is uit de dooden en leeft tot in alle eeuwigheid, is ook opgevaren tot in de hoogste hemelen, heeft ook de belofte des Heiligen Geestes ontvangen, is ook de levendmakende Geest geworden, is ook weer gekomen in den Geest, om bij ons, om in ons te wonen, om ons deelgenoot te maken van Zijne opstanding. Wij zijn met Hem opgewekt en in die geestelijke opwekking ook met Hem gezet in den hemel, burgers geworden van het Jeruzalem, dat boven is.

Daarom is niet alles ijdel, want Hij is hier niet, Hij is opgestaan!

Daarom zijn wij niet de ellendigste van alle menschen, want Hij is de Eersteling dergenen, die ontslapen zijn.

Daarom zien we met een levende hope in het hart de toekomst tegemoet, wanneer Hij, Die dood geweest is en weder levend is geworden en leeft tot in alle eeuwigheid, zal wederkomen in al den glans en heerlijkheid en groote kracht van Zijn opstandingsleven, om te overwinnen, om de vijanden teniet te doen, om te oordeelen de levenden en de dooden, om ons de verwinning te schenken, om ons vernederd lichaam gelijk te maken aan Zijn heerlijk lichaam, door de werking waardoor Hij alle dingen Zichzelven onderwerpen kan!

Vreest dan gijlieden niet, die gekomen zijt om te zoeken Jezus, Die gekruisigd was.

Vreest niet, want Hij is opgestaan!

Ware Hij hier nog, er ware alle reden tot vertwijfeling en bange vreeze. De Hope Israels ware dan voor eeuwig vergaan. Dan ware alle geloof ijdel en waart gij nog in uwe zonden. Dan waart gij de ellendigste van alle menschen.

Maar nu is Hij hier niet en is alle oorzaak der vreeze voor eeuwig weggenomen.

Vreest dan niet!

Laat de vijanden vreezen en, zooals de wachters, vlieden, bevangen met de vreeze des doods.

Zij, die wachters, vertegenwoordigen daar bij het graf van den Heiland immers de macht der duisternis; de macht, die de duisternis liever heeft dan het licht, omdat hare werken boos zijn; de wereld, die juist daarom den Vorst des levens en den Heer der heerlijkheid, gekruisigd had, omdat Hij van het Licht getuigde en zij van de duisternis is; die daarom ook een keten aan het graf hecht en den ingangsteen verzegelt en de wacht bij den Doodte betreft, om haar vermeende triumf over Hem te verzekeren en straks te bewijzen, dat Hij "hier" altoos bleef en dat Hij nimmer is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft; die straks wel op de vlucht slaat, verschrikt door aardbeving en den glans des engels, doch om Zijne opstanding te loochenen en de dwaasheid te verspreiden, dat de discipelen Zijn lichaam gestolen hebben, terwijl zij sliepen op hun post!

De wereld, die nog altijd zich tegen Hem keert en loochent, dat Hij wel waarlijk is opgestaan

Laat ze vreezen, want Hij is hier niet!

Hij is niet meer, waar men Hem zoo gaarne had willen doen blijven!

Laat ze vreezen, want Hij is opgestaan en Hij leeft en Hij heeft alle macht in den hemel en op aarde; en Hij komt weer om Zijne vijanden voor eeuwig te verdelen!

Doch vreest gijlieden niet!

't Geen der wereld een oorzaak van vreeze is, omdat het hare volkomene ondergang verkondigt, is ulieden, die Jezus zoekt, een reden tot groote blijdschap, omdat

het een onderpand is van uwe zekere en eeuwige overwinning. Verblijdt en verheugt u, want Hij is opgestaan om uwe rechtvaardigmaking. Springt op van vreugde, want Hij is opgestaan als de eersteling van den vollen oogst en Zijne opstanding is het onderpand van uwe zaligheid in den dag der dagen . . .

De dood is verslonden tot overwinning!

Het leven en de onverderfelijkheid zijn aan het licht gebracht!

Halleluja!

H. H.

EDITORIALS

Onze Arbeid In Bellflower

2. Het Arbeidsveld

Zooals we reeds schreven ligt Bellflower ongeveer twintig mijlen van het centrum van Los Angeles, ongeveer vijftien mijlen van de omgeving onzer Protestantsche Gereformeerde Kerk aldaar. Het is gemakkelijk te bereiken, hetzij dan vanuit Los Angeles of van Redlands, want de wegen zijn zeer goed. Ook van Redlands rijdt men er per auto in ruim anderhalf uur heen.

Vlak in de buurt van Bellflower liggen Artesia en Hynes, mede voorsteden van L. A.

Er wonen daar in de buurt vele Hollanders. Velen er van zijn nog goed met Nederland op de hoogte. Niet weinigen zijn nog slechts betrekkelijk korten tijd in ons land. De meeste Hollanders, waarmede ik in aanraking kwam, waren van het noordelijk gedeelte van Nederland. Vooral waren er veel Friezen.

In het algemeen is het mijn ervaring, dat Friezen, als ze Gereformeerd zijn, tamelijk beginselvast en leerstellig gezond zijn. Ze vormen juist daarom zeer geschikt materiaal voor een Protestantsche Gereformeerde Kerk. Ze zijn voor de waarheid te winnen.

Wat hun bedrijf betreft, de meeste mensen, die onder mijn gehoor kwamen, waren melkboeren en melkers, die voor hen werkten. De beesten lopen daar echter niet in de weide. Die zoekt men er den meesten tijd te vergeefs. Het voer moet van elders worden geïmporteerd. Dit bedrijf is voor degenen, die het uitoefenen oorzaak van een ongeregeld leven, wat den tijd van werken en slapen betreft. Men werkt van ongeveer één uur in den nacht tot zeven of half acht in den morgen, om dan weer om één uur of half twee in den namiddag te beginnen en tot zes of zeven uur in den avond te werken. Men slaapt dus in den voormiddag en in den voornacht. Doch ook dat schijnt een gewoonte te worden. Men scheen er althans best tegen te kunnen. Het ergste is natuurlijk, dat zulk soort werk een groot gedeelte van den Zondag in beslag neemt.

Ons zendingswerk draagt een eigenaardig karakter, zooals we allen wel verstaan.

Wij twisten nog altijd met moeder, die ons op straat heeft willen zetten, omdat zij het niet gedoogde, dat wij binnenshuis met haar twistten en haar wezen op hare afwijkingen van den weg der waarheid.

Daarom richt zich ons werk niet allereerst op verstrooiden en van Gods verbond afgeweken.

Deze laatsten zijn er in Californië ook en dat in grooten getale. Velen, die oorspronkelijk stammen uit Gereformeerden huize, zijn naar Californië verhuisd, hebben zich nedergezet op plaatsen, waar geen kerk te bereiken was, met name geen Gereformeerde Kerk, en zijn langzamerhand afgedwaald, vervreemd geworden van de waarheid.

Het gebeurt wel, dat ook dezulken onder onze prediking komen, doch niet dikwijls. En in elk geval doet ons werk niet allereerst op hen, maar veeleer op de kern van het Gereformeerde volk, op hen, die nog tot de een of andere Gereformeerde Kerk behooren.

De kerken zijn afgeweken van de aloude paden.

De Christelijke Gereformeerde Kerken hebben in 1924 officieel haar goedkeuring uitgesproken over een nieuwen vorm van een drietal eeuwenoude dwalingen en getrouwe dienaars en leden uitgeworpen, omdat ze haar in haar dwaalwegen niet wilden volgen.

Maar ook in de praktijk is er in leer en leven allerlei achteruitgang en afwijking in den boezem dier kerken, die zich gereformeerd noemen in ons land. De prediking is dikwijls vaag en levenloos. De Gereformeerde waarheid moet men op vele kansels met een kaarsje zoeken. Velen slapen. Anderen missen wel iets, maar weten toch eigenlijk niet, wat er aan hapert. Sommigen verstaan de waarheid, zien de achteruitgang der kerken, zijn het niet eens met de prediking van eigen leer-aar, weten zeer wel, dat de Drie Punten dwalingen zijn, staan eigenlijk voortdurend in een houding van protest tegenover eigen kerk, maar daar blijft het bij.

En dan roept de Heere enkelen wakker. Er vormt zich een groep, die het weer om de zuivere waarheid te doen is. Men begint te onderzoeken. En men tracht het zoover te krijgen, dat we eens overkomen om lezingen te houden en te prediken.

Ziedaar dan ons arbeidsveld.

Dat arbeidsveld bepaalt ook onze bijzondere roeping en het karakter van onzen arbeid.

Onze taak is niet in de eerste plaats om een aantal verstrooiden bij elkander te verzamelen en eene gemeente tot stand te brengen.

Doch wel is het onze roeping om te onderwijzen.

De mensen moeten worden onderwezen, opdat ze mogen weten, wat hier in den omtrek in 1924 is geschied; opdat ze op de hoogte mogen worden gebracht met den inhoud der Drie Punten; en opdat ze scherpe Gereformeerde waarheid weer mogen verstaan. Velen zijn totaal onkundig van hetgeen in eigen kerk is gebeurd. Anderen hebben het oor geleend aan allerlei praatjes, die aangaande ons en onze kerken verspreid werden, soms zelfs door de leiders des volks. En het behoort tot onze taak ze in te lichten, zoowel als om

hen positief te onderwijzen in de kennis onzer beginselen.

In Bellflower was het niet anders.

Men heeft wel rond gestrooid, dat de troebelen, die aldaar in de Christelijke Gereformeerde Kerk ontstaan waren, aanleiding waren tot onze komst.

Wij mogen, zoo meent men dan te mogen opmerken, gaarne in troebel water visschen.

Ieder kan weten, dat dit niet waar is.

Lang voor dat de bedoelde troebelen ontstonden was er reeds besloten om mij te verzoeken in Bellflower op te treden en te werken.

Dat ik niet eerder ging had alleen zijn oorzaak in het feit, dat het huisbezoek in eigen gemeente eerst af moest.

Er was ook in Bellflower een arbeidsveld, meenden de broederen in L. A.

En de uitkomst heeft bewezen, dat hunne meening juist was.

H. H.

THE LAW OF GOD

The law of God is just,
A strict and holy way;
And he, that would escape the curse,
Must all the law obey.

Not one vain thought must rise,
Not one unclean desire;
He must be holy, just, and wise,
Who keeps the law entire.

If one point he fail,
In thought or word or deed,
The curses of the law prevail,
And rest upon his head.

I tremble and confess;
O God! I am accurs'd:
Guilty, I fall before thy face,
And own thy sentence just.

But does the curse still rest
Upon my guilty head? —
No — Jesus — let his name be blest!
Hath borne it in my stead.

He hath fulfill'd the law;
Obtain'd my peace with God;
Here doth my soul her comforts draw,
And leave her heavy load.

The Institution of the Passover

As has already been noticed, the truth that calls for the Passover is that being sinful Israel deserves to be oppressed and killed by the tyrant Pharaoh, that thus before the Lord can in actuality deliver them and enter with them into the rest of Canaan, He in His sovereign righteous love must by the shed blood of the Passover lamb redeem, purchase them, from the power of Pharaoh — the type and representative of the prince of darkness, the devil, together with the kingdom of darkness over which he holds sway — and thus atone for their sins and by this atonement merit for them the rest of Canaan; that thus the people of Israel, if they are to leave Egypt at all, must leave as a people redeemed from all their sins, as a congregation whose deliverance and promised rest comprise the fruitage of an atonement. This the congregation of Israel must also be made to confess. It is therefore commanded to slay the lamb and to strike the blood upon the posts of the doors. Through this action the people confess, "We, too, are guilty, unclean and death-deserving." And they prayed, "Lord, behold us in the blood of the Lamb, redeem us from all our transgressions. Pardon our iniquities and save us to the everlasting praise of Thy name."

Regard must now be had to details.

The matter that deserves first to be emphasized is that the lamb had to be eaten as well as its blood struck upon the posts of the doors. Passing from the shadow to the body — Christ Jesus, the true Passover — we observe that it is with His precious blood that believers are redeemed from their vain conversations and that He is at once the bread of God that cometh down from heaven and giveth life unto the world, so that if any man eat of this bread, he shall live forever. And this bread is His flesh which he gave for the life of the world. For His flesh is meat indeed and His blood is drink indeed.

But let us not fail to notice that the lamb was prepared for food to those only in whose behalf its blood was shed and accepted; and that, conversely, only in behalf of those to whom the lamb was prepared for food, was the blood of the lamb shed, that for those only did the shed blood procure a redemption from the curse of the law and from the avenging justice of God.

We stress this point in opposition to the false view that maintains that the objective atonement was unlimited and thus consisted in Christ incidentally making possible salvation for every man and thus extinguishing by His sufferings every man's guilt and meriting for every man (including the reprobate) the right to possess all the fruits of His death; that redemption, on the other hand, is limited and consists in Christ placing the peculiar fruits of His death — pardon, reconciliation and life eternal — in the actual possession of the elect only; that nevertheless Christ

died for all men as well, that His doing so is to be defined as an act consisting in His laying down His life with the intend of incidentally extinguishing by His sufferings every man's guilt, of meriting for every man the right to possess both the peculiar and the temporal fruits, and with the intend of *actually* bestowing upon all these temporal fruits (the blessings of common grace); that on the basis of this unlimited atonement, God sincerely offers the peculiar fruits of Christ's death unto all men, reprobate and elect, and thus earnestly wills that all men come into the actual possession of these fruits; that the evidence of this is that He endows the reprobate wicked with a common grace by which He capacitates them to believe unto the eternal salvation of their immortal souls. Such has become the prevailling conception even in some Reformed circles. But if this conception be viewed in the light of the requirements attending the keeping of the first Passover, it will be seen to be thoroughly false. Consider that the particular transaction that foreshadowed the objective atonement of Christ, that work of His that consisted in His laying down His life for His sheep, — was the slaying of the typical lamb and the shedding of its blood by the priest in the household, the Israelitish father (Levi had not yet been called). Consider that these several priests were bidden to shed the blood of the Passover lamb not for the Egyptians but for themselves and their families, for the congregation of Israel, only. The word of the Lord that came unto Moses reads not, "Speak ye unto all the congregation of Israel and unto the Egyptians, saying, In the tenth day of the month they shall take to them every man (every Egyptian and every Israelite) a lamb, according to the house of their fathers, a lamb for a house," but the word reads, "Speak unto the congregation of Israel, saying, In the tenth day of this month they shall take to them every man a lamb . . ." The blood of the lamb was shed for the congregation of Israel, for the covenant people of God, only. This shadowy objective atonement was limited to this chosen race. And in agreement herewith, the benefits accruing from the death of the lamb — reconciliation, pardon, communion with Jehovah, life with God in Canaan — were placed in the actual possession of this race only. The blood of the lamb was struck on the doorposts not of the Egyptian but of the Israelitish dwellings; only the firstborn of Israel were spared; the lamb was prepared for food not to the Egyptians but to the Israelites; and while Pharaoh and his hosts was drowned in the Red sea, Israel passed through this sea on dry ground and eventually came into the possession of the promised land of its abode.

That the objective atonement as well as the subjective redemption is limited to the people of God is evident from all the other details of the transaction now under consideration. Consider that the lamb had to be preserved entire. It had therefore to be roasted with fire as, if boiled with water, its substance would

be wasted. It had to be roasted with its head and its legs and even with its purtenance so that what was dished up to be eaten was an entire and unmutilated lamb. This condition in which the lamb had to be eaten had a typical significance and was therefore prophesy of which the condition of the body of Christ in the hour of death was the fulfilment. In this hour His body, too, was preserved free from mutilation and violence. "Then came the soldiers," so we read, "and brake the legs of the first, and of the other which was crucified with him. But when they came to Jesus, and saw that he was dead already, they brake not His legs: but one of the soldiers with a spear pierced his side, and forthwith came there out blood and water . . . For these things were done, that the scripture might be fulfilled, A bone of him shall not be broken." Consider in connection herewith that throughout the period of death the body of Christ was preserved whole and was thus not given over to dissolution. So the voice of prophesy had dictated, "For thou wilt not leave my soul in hell; neither wilt thou suffer thine Holy One to see corruption," Ps. 16:10.

Christ's bones were not broken in death; neither was His flesh wasted in the grave. Such are the facts gleaned from the scriptures.

There can be no objection to the view according to which the preservation of the lamb and in the final instance of the body of Christ in death betokens the completeness of the redemption procured. There are however statements contained in the Psalms that point to still another meaning. It is evident that the word *bones* in the prayer, "Have mercy upon me, O Lord; for I am weak: O Lord, heal me: for my bones are vexed . . ." Ps. 6:2, denotes not only the frame of the body or the entire body, in all that concerns the feelings of life, but also the entire man as a sensible being. So, too, in the prayer, "All my bones shall say, Lord, who is like unto thee, which delivereth the poor from him that is too strong for him, yea, the poor and the needy from him that spoileth him?" Ps. 35:10. Then there is the prayer, "Make me to hear joy and gladness; that the bones which thou hast broken may rejoice," Ps. 51:8.

That in these scriptures bones appear as capable of religious-rational speech and emotions means that in the mind of the inspired writers of these scriptures bones stood for the entire man, more particularly, for the soul or spirit of man in spiritual or ethical and religious relations and expressions of life. Thus it is plain that in Holy Writ the expression "broken bones" also signifies a broken, wasted and dissolute spirit that is, a spirit that in many afflictions is scattered and wrecked by despair and rebellion. That the expression "broken bones" actually has this meaning we may learn from a scripture found in Ps. 34 that reads, "Many are the afflictions of the righteous: but the Lord delivereth him out of them all. He keepeth all his bones: not one of them is broken. Evil shall slay the

wicked: and they that hate the righteous shall be desolate. The Lord redeemeth the soul of his servants: and none of them that trust in him shall be desolate."

The psalmist is here speaking of the righteous in general. Thus the utterance, "He keepeth all his bones: not one of them is broken" in the first instance cannot be made to apply to the frame or bones of the body as the bones of many a righteous one have been broken in persecution. "They were stoned, they were sawn asunder, were tempted, were slain with the sword..." The expression, "He keepeth all his bones" must therefore signify an act of God consisting in His keeping the righteous, their souls or spirits in many afflictions so that these spirits are not dissipated and wrecked by despair, unbelief and rebellion. (So dissipated these spirits would give evidence of being devoid of the life of regeneration and would therefore perish.) To the contrary, as kept by the Lord the righteous in their tribulations cleave unto God and resting their case with Him await His salvation. And their song is, "The Lord redeemeth the soul of His servants: and none of them that trust in Him shall be desolate."

As to Christ, as bearing our curse, He was a reproach of men and despised of the people. All they that saw Him laughed Him to scorn. Bulls compassed Him. They gaped upon Him with their mouths, as a ravening and a roaring lion. In the words of the Psalmist, He was poured out like water, and all His bones were sundered. His heart was like wax. It was melted in the midst of His bowels.

But in the midst of His troubles, God kept Him, all His bones, His spirit so that even when standing on the very bottom of the infinite ocean of woe and suffering in which He had been cast, he cried, "But thou art holy, O thou that inhabitest the praises of Israel. But be not far from me, O Lord: O my strength, haste thee to help me. Save me from the lion's mouth . . . I will declare thy name unto my brethren." So was His spirit kept in trouble and the Lord delivered Him out of them all. Of this keeping of the soul of Christ in affliction, the preserving of the frame of His body in the hour of death both on the cross and in the grave, was the token. Thus this preserved frame signifies His perfection, holiness, His perfect love of God and trust in Him in the hour of afflictions and trouble, His perfect surrender of self to the flames of divine wrath, His perfect obedience and devotion to calling, His perfect and thus complete sacrifice. In a word, the kept bones form the mark of the Lamb's sustained perfection in suffering and thus the token that what believers, seated at the table that Jehovah prepares for them before the face of their enemies, quench their thirst and appease their hunger with is the blood and the flesh of a perfect lamb who procured for them through His perfect obedience a perfect and complete redemption. And eating Him, they are nourished unto a life that spells eternal and perfect glory. Thus that

kept frame of the Saviour is also to be regarded as the visible token and pledge that the Father would and did not leave His soul in hell nor suffer the Holy One to see corruption.

Only a lamb without spot or blemish might be selected for the sacrifice. Perfection only can atone for sin. Having passed through death, having (typically) atoned for sin by its shed blood, the lamb was dished up for food. And the unbroken state of its frame betokened that what they who sat at the table of the Lord partook of was the flesh of a lamb still perfect. So do we feed our souls with the flesh and blood of the Lamb, Who emerged from that ocean of woe in which He had voluntarily submerged Himself with a soul still consumed by a perfect and holy zeal for God's house. And so upon the sacrifice that He had made, the Father impressed His mark of perfection. And that mark, we say it again, was His unbroken bones. Now the perfection of His sacrifice of necessity spelled its completeness.

Thus did He continue as the lamb without spot or blemish throughout His entire season of suffering. "For such an high priest became us, who is holy, harmless, undefiled, separate from sinners, and made higher than the heavens." Holy was He in all the travail of His soul. When therefore His body hung lifeless from that cross the Father also separated Him from the sinner at His right and from the sinner at his left by so arranging His providence as to keep entire His, the Saviour's, bones.

In connection herewith, mark now once more that this perfect lamb must be wholly eaten by the people of Israel only. If the household be too little for the lamb, it is to be taken by the household and the next neighbor, according to the number of souls. Nothing of it may remain until the morning and that which remains of it shall be burned with fire. The slain lamb, prepared for food and perfect and complete in its being set before the congregation to be eaten, points to the resurrected Christ in whom the fulness of the blessings of the covenant dwells bodily. That the whole lamb must be eaten by the people of Israel only, what else can this designate than that all the benefits accruing from the suffering and death of Christ and that now dwell in Him bodily are given by Him to His chosen family and to this family only, so that for those not belonging to the redeemed household, the Lord has not a single blessing, that such therefore can reap nothing but curse and death. St. Paul was made to understand this. Said he in his epistle to the saints at Rome, "He that spared not his own Son, but delivered him up for us all, how shall he not with him also freely grant us all things?" Rom. 8:32. Is this "all things" not embrative of every conceivable blessing that was merited by Christ? Can there be any blessing not included in this "all things"? And does not the "fulness" in Christ likewise include the whole good that

was prepared for the chosen? And if "all things" are placed in their possession only, how than can anyone still prate of a grace or favor shown also to such as are not included in Him and of blessings bestowed by Heaven upon the reprobate? The entire lamb was eaten by the congregation of Israel only for whom its blood had also been shed. Death was therefore the portion of Egypt.

So sacred was the typical lamb, and so exclusively the portion of Israel, that absolutely nothing of it might remain until the morning (even its uneatable parts such as its head, bones and purtenance had to be burned with fire) to be eaten by the unclean or to be desecrated by their unholy touch.

The lamb might not be eaten raw but had to be roasted with fire. This fire pointed to the flame of divine wrath by which the true Lamb, Who is the Life, was enveloped but not consumed and in which He bore with a perfect devotion our curse so that what believers eat is the flesh of Perfection who passed through the fire of affliction unscathed and who thus contains in Himself and for all those brought in a living connection with Him a complete redemption: deliverance from and forgiveness of, sin, the healing of all diseases and a blessed immortality.

The children of Israel must eat the Passover with their loins girded, their shoes on their feet, and their staff in their hand; and they shall eat it with haste: it is the Lord's Passover. The feet clad with shoes, the girded loin, the hand holding the staff designates and forms the mark of the pilgrim. This the Israelites are. Egypt, the house of bondage, is about to be quitted and the journey to Canaan undertaken. And the way will lead through a terrible desert, the emblem of this world through which the believer, God's pilgrim and warrior on his way from the house of bondage to the Father's house must pass and does pass with his loins girded about with the truth, having on the breastplate of righteousness, and with his feet shod with the preparation of the gospel of peace, taking above all the shield of faith wherewith he is able to quench all the fiery darts of the wicked; and taking the helmet of salvation, and the sword of the Spirit, which is the word of God. But by himself this pilgrim may not leave Egypt to press on for Canaan. He is destitute of both the right and the power. He must first therefore be redeemed and in him must be instilled life and power for the journey. And the dreary desert yields neither food nor drink thus nothing wherewith his life can be sustained. So the Lord prepares for His people, His spiritual pilgrims, the passover—Christ, the Lamb, which is made unto them wisdom, righteousness, sanctification, and redemption. And His flesh is meat indeed and His blood is drink indeed. So does the Lord prepare for these pilgrims a table. But let them consider that they eat standing, with their staff in their hand, that thus in their eating

they are and continue to be pilgrims, that the pilgrim-staff may not be laid aside until the Father's house be entered. Let them consider, that the Lord prepares for them His table in the presence of their enemies, that thus the full and complete rest cannot be enjoyed until the journey has been made and the battles of Jehovah fought.

The passover therefore must be eaten in haste. There was a reason for this. The congregation of Israel is in Egypt, the house of spiritual bondage, the emblem of the world with its oppression and pleasures of sin, with its idolatry and opposition to truth and righteousness, with its wicked who set themselves against God and His anointed and imagine a vain thing, who thus do not understand and seek after God, whose mouth is full of cursing and bitterness and in whose way their is destruction and misery, to whom the way of peace is not known and over whose unrighteousness the wrath of God is being revealed continually. Israel therefore must be eager to leave Egypt with its bondage and corruption and crave to press on to God's country and to enter with Him into His rest. Thus the command "Eat My passover with haste" is tantamount to the command, "Be zealous to quit the house of thy bondage. Crave to press on to the land that I prepare for thee and where I with you my people redeemed and perfected will everlastingly tabernacle and where you will walk before My face to the eternal praise of My name." To partake of the passover while in Egypt with leisure would indeed betoken a wrong disposition of mind and heart. Of the holy zeal and craving, this eating the passover with haste is the emblem. To partake of this sacred meal while in Egypt with leisure would betoken a wrong disposition of mind and heart. He doing so gives evidence of not being sensible of his bondage and of being the possessor of a heart that cleaves unto Egypt with its fleshpots. Such a one will not be saved. But true Israel is sensible of its bondage. It loaths Egypt with its corruption. It is sensible of the fact that if it tarry in Egypt, it will be overtaken by the wrath of God and be destroyed with the ungodly. It is eager to be on its way to God's country and to fight the warfare of Jehovah, eager to run the race set before it, to strive for the mark of the high calling of God. Hence, it eats, must eat, its passover in haste with shod feet and staff in hand.

And so, during his whole earthly pilgrimage, the true believer eats his passover in haste. His entire pilgrimage is a continuous going forth out of Egypt and a pressing onward to the promised land of his abode. It is exactly this action by which he is known as the true pilgrim-warrior of God in distinction from the carnally-minded who, loving the pleasures of sin and unmindful of their bondage, will not leave Egypt. It is the spiritual Israel, the true sons of the covenant that are called by the Lord God out of Egypt during all

the time of their pilgrimage. And they eat their pass-over in haste.

It is not difficult to see that the bitter herbs with which the passover had to be eaten betokened the grief and suffering that they, who flee for refuge to lay hold upon the hope set before them are made to experience. We are to think here first of the bondage. Of this bondage the true Israel only was sensible. In the mind and heart of this Israel only did the conception of it dwell as bitter herbs working sorrow and pain and a crave for deliverance. We now have respect to the spiritual aspect of the bondage. It is to be considered that the oppression was of a composite character, that there were both physical and spiritual elements of suffering that entered into its composition. There was the element of purely physical suffering that had to be endured, and from which also the carnal Israel would long to be freed. The children of Israel were being afflicted with bondage, made to serve with rigor in Egypt's ovens. Their infant males were being drowned or the breath of life choked out of them at birth. Their officers were being beaten because it was discovered that the tale of bricks had diminished. All this abuse formed the more physical side of the Egyptian oppression. But the bondage had still another aspect to it, intolerable to the true Israel. There was no opportunity for public and joint religious expression and for a drawing near unto the Lord. The sacrifice was not tolerated. The Sabbath could not be kept. Even the request for a brief respite for holding a feast to Jehovah in the desert, Pharaoh in haughty pride had refused to grant. So did he claim Jehovah's people with body and soul. It is this aspect of the Egyptian oppression that renders it a striking type of our spiritual bondage. That especially these privations weighed heavily with Jehovah is evident from His command to Pharaoh. What the Lord said to him is not, "Cease oppressing my people in thy ovens," but He said, "Let my people go that they may serve me." It was also this aspect of the bondage that grieved the true Israel. In a very actual sense they were in the power of the tyrant with their soul. That which they did, they allowed not; for what they would, that they did not, but what they hated that they were compelled to do. It was also because of the spiritual privations in which the bondage implicated them that they groaned. But the carnal Israel could cry only by reason of the physical torment that had to be endured.

It is in the first instance of this spiritual element in the bondage that the bitter herbs is the token. But these herbs must be eaten. The children of Israel must partake of the passover, eat the flesh of Christ and drink His blood as sensible of their spiritual bondage, with the conception of this bondage residing in them as bitter herbs, working in them profound grief, — a grief from which springs the confession that the bondage on account of sin is deserved, and the earnest desire and prayer to be redeemed from the righteous

judgment of God that, at the very time when they were partaking of the lamb that had been prepared to them for food and thus participating in the goodness and mercy of God, was awakening all around them the wail of sorrow; thus an earnest desire to be delivered from the oppressor with all his concomitants, sin and death and to be empowered unto a walk in the way of Jehovah's covenant. And walking in this way, they who partake of the passover, have many tribulations. The world reviles and persecutes them for Christ's sake. Self must be denied. Friends and relatives hated for the sake of the truth. There is thus for every partaker of the passover a cross that each must take upon him. And of this cross the bitter herbs must also be the token. And these herbs must be eaten. This cross must be borne. These sufferings must be accepted and become part and parcel of the experiences of the followers of Christ. For His name must be confessed and His truth witnessed for. But let these witnesses consider that losing their life, they save it.

But if the herbs are to be eaten, the cross accepted and borne, the old leaven must be purged out. The injunction as contained in the Exodus record reads, "Seven days shall ye eat unleavened bread; even the first day (the day on which the passover was slain, prepared for food and eaten) ye shall put away leaven out of your houses: for whosoever eateth leavened bread from the first day until the seventh day, that soul shall be cut off from Israel." The leaven is the token of the impure, sinful, principle of life, of carnality, of the body of this death, the old man of sin. Of this, the partakers of the passover purge themselves in the strength of the Lamb. Earthly members must be mortified. The old man of sin with his works must be put off. The redeemed of Jehovah must sanctify themselves perpetually. And as sanctified, they eat of the unleavened bread, desire the unadulterated milk, the waters of life, the truth, the pure Christ. For those who do not so sanctify themselves have not the love of the Father abiding in them. They are haters of God and the Lamb, and though they partake of the elements betokening His body and blood, crucify Him afresh.

So shall Jehovah's people purge themselves and feed their souls with Christ, the pure bread, for in this selfsame day did the Lord bring their armies out of the land of Egypt, their spiritual house of bondage and redeem them by the precious blood of His lamb, from the power of Satan and sin. Let them then consider that they were purchased with a great price unto their God.

G. M. O.

Als een zwak mensch toekomstige moeilijkheden wil ontwijken, kiest hij gewoonlijk een weg, waarop hij ze alle ontmoet.

Nog Eens: Bewegelijke En Onbewegelijke Dingen

Een ander lid van de Hollandsche Mannenvereniging der Fuller Ave. Prot. Geref. Kerk komt terug op hetgeen ik over bovenstaand onderwerp schreef in het vorig nummer van onzen S. B. Hij schrijft het volgende:

Hooggeachte Redacteur:—

'k Ben dankbaar voor, maar toch niet geheel volstaan met uw verklaring in de laatste S. B. over Hebr. 12:26-28.

't Spijt mij, dat broeder J. B. zijn vraag niet meer specifiek gesteld heeft. De beschouwing der broeders op onze mannenvereniging over deze verzen was eenzijdig, dat men meende in deze verzen te moeten zien de tweede komst van Christus, terwijl anderen dachten, dat het op zijn eerste komst sloeg in verband met Haggai 2:7, 8.

Wil u s.v.p. zoo goed zijn hier nog eens op terug te komen?

Bij voorbaat mijn dank.

Uw broeder in Christus, J. C.

Nu weten we tenminste wat meer.

De vraag is dus eigenlijk: handelt Hebr. 12:26-28 over de beweging der bewegelijke dingen bij de eerste komst van Christus, of over de beweging aller dingen bij Zijne wederkomst?

Beide zijden werden verdedigd op de mannenvereniging. En vooral zij, die het eerste volhielden, riepen zich daarbij op Haggai 2:7, 8.

Het is mij echter minder duidelijk, waarop ik terug moet komen. Het kan toch de bedoeling van bovenstaande vraag niet zijn, dat ik de vraag als zoodanig nog moet beantwoorden, want ze is duidelijk genoeg beantwoord in mijn vorig artikel. Ik heb niet onduidelijk gezegd, dat naar mijn overtuiging Hebr. 12:26 v.v. doelt op de tweede komst van Christus, want immers de beweging der dingen werd door mij verklaard als doellende op het doorbreken van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Dat heeft broeder J. C. ook wel gelezen. Dat kan dus de bedoeling niet zijn.

Het eenigste, dat ik kan doen is, dat ik mijn verklaring in het licht bezie van Haggai 2:7, 8 en de reden opgeef, waarom ik deze verklaring ben toegedaan en niet die andere, die Hebr. 12:26 v.v. laat slaan op de eerste komst van Christus en op deze bedeeling.

We lezen op de bedoelde plaats in Haggai het volgende: "Nog eens, een weinig tijds zal het zijn; en Ik zal de hemelen en de aarde, en de zee en het droge doen beven. Ja, Ik zal de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot den Wensch aller heidenen, en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Heere der heerscharen." In betrekking tot deze profetie merk ik het volgende op:

1. In de eerste plaats, dat als ge deze beide verzen tezamen neemt (dit wordt door den schrijver van den brief aan de Hebreëen niet gedaan) er geen twijfel aan kan bestaan of de profeet heeft het oog op heel de nieuwe bedeeling tot aan de tweede komst van Christus toe. Het is een bekend feit, dat de profeten geen scherp onderscheid zien tusschen de eerste en de tweede komst van Christus. Zij zien de nieuwe bedeeling als één groote dag des Heeren, die met de eerste komst van Christus wordt ingeluid en met Zijn tweede komst wordt afgesloten. Doch ook dan is het een dag, die zijn eindelijke en volkomene vervulling eerst vindt in de tweede komst des Heilands. Die tweede komst ligt nooit buiten den gezichtseinder der profetie. Veeleer wordt heel de dag der nieuwe bedeeling gezien door het profetisch vergezicht en door het profetisch woord beschreven in het licht van het einde.

Zoo is het ook met deze beide verzen uit Haggai. In vers 8 ziet de profeet alle heidenen tot den tempel komen en hun heerlijkheid er in brengen, zoodat het nieuwe huis des Heeren met heerlijkheid wordt vervuld. Het maakt voor de vraag, die wij thans bespreken, geen verschil, welke vertaling van vs. 8 we de voorkeur geven. Volgens de Statenvertaling is *de Wensch* blijkbaar Christus en komen de Heidenen tot Hem. Het is echter minder waarschijnlijk, dat deze vertaling de juiste is. In de eerste plaats toch moet men om deze vertaling te handhaven het woordje *tot* (in cursieve letters) invoegen. En in de tweede plaats is deze vertaling minder in overeenstemming met het verband, dat immers niet spreekt van Christus, maar van den tempel. Ik voor mij ben dan ook de vertaling toegedaan: de gewenschte dingen (schatten) aller heidenen zullen komen (in den nieuwen tempel namelijk). Doch voor de vraag, die we thans bespreken, maakt dit geen verschil. De algemeene gedachte blijft immers dezelfde of ge de eene of de andere vertaling de voorkeur geeft. En die algemeene gedachte is, dat de tempel, het huis des Heeren ook voor de heidenen de plaats der aanbidding zal zijn, dat de heidenen Jehova zullen zoeken en vinden, dat de Kerk des Heeren onder alle volkeren zal zijn uitgebreid. En zoo verstaan is het wel duidelijk, dat de profetie van Haggai 2:8 heel de nieuwe bedeeling insluit. Zij heeft ook thans, van de eerste komst van Christus aan en heel deze bedeeling door hare vervulling.

2. In de tweede plaats, dat echter ook zoo deze profetie toch in deze bedeeling niet hare eindelijke en volmaakte vervulling heeft. De vervulling is slechts een aanvankelijke en wacht voor hare volkomenheid op de tweede komst van Christus. Dat dit waar is, is in de eerste plaats duidelijk uit de woorden der profetie zelf. Immers spreekt zij van een *vervuld* worden van den tempel, van het huis des Heeren met *heerlijkheid*. Dit is wel centraal vervuld in de opstanding en verhooging van den Heiland. De Kerk is wel met Christus opgewekt en met Christus gezet in den hemel. Zij

wordt ook in deze bedeeeling wel vervuld met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Doch het kan niet worden gezegd, dat zij thans reeds als huis des Heeren *vervuld is met heerlijkheid*. Maar dit is ook duidelijk uit eene vergelijking van deze profetie met Openb. 21: "En ik zag een nieuwen hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan en de zee was niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als eene bruid, die voor haren man versierd is. En ik hoorde eene groote stem uit den hemel zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de menschen, en Hij zal bij hen wonen en zij zullen Zijn volk zijn en God Zelf zal bij hen en hun God zijn. En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn, want de eerste dingen zijn weggegaan," vss. 1-4. En verder: "En Hij voerde mij weg in den geest op eenen grooten en hoogen berg, en Hij toonde mij de groote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit den hemel van God; en zij had de heerlijkheid Gods en haar licht was den allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal," vss. 10, 11. En eindelijk: "En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht en het Lam is hare kaars. En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hunne eer en heerlijkheid in dezelve," vss. 23, 24. Wie deze beschrijving van de eindelijke volmaking van het Huis des Heeren vergelijkt met de profetie uit Haggai 2 kan zeker niet twifelen, dat de eerste de eindelijke vervulling is van de laatste. Ook al neemt ge dus vs. 8 in verband met vs. 7, dan komt ge nog tot geen andere slotsom, dan dat Haggai 2 de aanvankelijke vervulling met en door de eerste komst van Christus niet buiten-sluit, maar dat deze profetie toch met nadruk ziet op het einde en op de volmaking aller dingen, die te komen staat met de tweede komst des Heilands in heerlijkheid.

3. In de derde plaats, dat dit alles zeer versterkt wordt door de woorden van vs. 7. Ik wil niet ontkennen, dat ook deze woorden eene aanvankelijke vervulling hebben bij de eerste komst van Christus. De eeuwige en onbewegelijke dingen beginnen *metterdaad* door te breken door de bewegelijke en tijdelijke. Als de Zoon vleesch wordt, dan scheuren metterdaad de hemelen en daalt de God onzer volkomene zaligheid uit den hemel neer, dan breekt metterdaad onze oude menschelijke natuur, om Hem, die het vleesch en bloed der kinderen aannam, in te laten; dan gaat heel die oude natuur voor eeuwig onder in Zijn dood. dan heeft de aarde en scheurt het graf om den Levensvorst door te laten en dan openen de hemelen zich nogmaals om den Vorst der Eere te ontvangen. En ook komt Hij weer en wordt door Zijn wederkomst in den Geest het eeuwig

onbewegelijk koninkrijk metterdaad gevestigd op aarde. Dan scheurt het voorhangsel, dan wordt het oude Jeruzalem verwoest met den ouden tempel. Dan is het nieuwe huis door Haggai voorspeld in zeer werkelijken zin gebouwd. Op alle deze dingen ziet zeker ook de profetie van Haggai 2:7. In zooverre hadden ongetwijfeld ook de broeders gelijk, die vasthielden, dat dit alles zag op de eerste komst van Christus. Zij hielden vast aan een zeer goede beschouwing der dingen. Men stond op de mannenvereeniging in zooverre niet lijnrecht tegenover elkander. Betrekkelijk hadden beide zijden gelijk. Doch deze aanvankelijke vervulling van Haggai 2:7 gaat nog altijd door, blijft heel deze bedeeeling doorgaan en vindt haar eindelijke en volkomene vervulling eerst in den dag van Christus. Wie de woorden van Haggai 2:7 zou willen beperken tot de eerste komst des Heilands en de dingen, die met die eerste komst in verband staan, doet de Schrift geweld aan. Ik ben bekend met de verklaringen, die men aan deze woorden heeft trachten te geven. Het beven en bewegen der dingen ziet dan op het verdwijnen van de schaduwen der oude bedeeeling, op de opschudding onder de volkeren der wereld, op de omwentelingen in godsdienst, moraal, zedelijke gewoonten en wat dies meer zij. Maar de woorden van het zevende vers zijn veel te concreet en bepaald om op die wijze verklaard te kunnen worden: Ik zal de hemelen en de aarde, de zee en het droge doen beven! Als de woorden der Schrift iets beteekenen, dan beteekent dit alles niet de beroering van menschen en beweging van engelen, niet de omwentelingen op religieus en zedelijk gebied, maar wel degelijk een beven van heel de schepping in hemel en op aarde, een voorbijgaan van de tegenwoordige hemelen en aarde, om plaats te maken voor de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont.

Welnu, de schrijver van den brief aan de Hebreëen haalt alleen aan Haggai 2:7. Het achtste vers laat hij leggen. En het is mijn overtuiging, dat hij het zevende vers aanhaalt met toepassing op de toekomst, juist voorzoover het nog niet vervuld is, maar nog vervuld staat te worden in en door de tweede komst van Christus. En ik heb daarvoor de volgende gronden:

a. In de eerste plaats, dat deze verklaring zeker in harmonie is met de eindelijke en nadrukkelijke betekenis van de aangehaalde profetie, zooals ik boven uiteengezet heb.

2. In de tweede plaats, dat er geen andere exegese van vs. 26 mogelijk is, die rekening houdt met de woorden, zooals zij daar staan. Let er toch op, dat de schrijver het bewegen der aarde en des hemels voorstelt als eene belofte, die ook thans, in de nieuwe bedeeeling nog verkondigd wordt als eene belofte. Indien er sprake ware van een bewegen der dingen, dat alreede geschied is, hoe eenvoudig zou het geweest zijn om te schrijven: "Wiens stem toen de aarde bewoog, maar nu heeft Hij bewogen, niet alleen de aarde, maar ook den hemel, gelijk geschreven is", etc. En zoo toch moe-

ten zij den tekst lezen, die hem zouden willen doen slaan op de eerste komst van Christus. Doch zoo staat het er niet. Neen, er staat niet, dat Zijn stem reeds de aarde en den hemel heeft bewogen, maar dat Hij dat bewogen worden nu heeft verkondigd (epeengel tai). De verkondiging van de profetie van Haggai geschiedt dus ook in deze bedeeling. Wat wordt er dan verkondigd? Wat is het Woord, dat God nu verkondigd heeft? Is het, dat de hemel en de aarde reeds bewogen zijn, wat de eindelijke vervulling betreft? Neen, de verkondiging staat nog altijd in den toekomstenden tijd: Ik zal bewegen niet alleen de aarde, maar ook den hemel.

3. In de derde plaats, dat er geen andere mogelijke verklaring is voor den nadruk, dien de schrijver opzettelijk legt op dat *nog eenmaal*. Zooals ik in mijn vorig artikel over deze zaak opmerkte, beteekenen deze woorden: *nog eens en dan nooit weer*. Nu weten we allen, dat de Schrift op vele plaatsen leert, dat hemel en aarde metterdaad nog eenmaal zullen worden bewogen, namelijk bij de tweede komst van Christus. Het is juist dan, dat de hemel en aarde voor het laatst bewogen zullen worden, om plaats te maken voor het eeuwig onbewegelijk koninkrijk der toekomst. Er zijn dus slechts twee mogelijkheden: of dat men dit bewegen van hemel en aarde in breeden zin opvat als slaande op heel den dag van Christus, zooals deze bij Zijn eerste komst begon en bij Zijn tweede komst wordt afgesloten; of dat men het laat slaan op de tweede komst van Christus alleen. Het eerste zou kunnen, maar dan is toch het eindelijke vergaan der wereld ingesloten; het tweede geef ik de voorkeur om de redenen reeds genoemd en nog te noemen. Het uitsluitend op de eerste komst des Heilands te laten slaan is exegetisch onmogelijk.

4. In de vierde plaats, dat de schrijver de *dingen*, die bewegelijk zijn en die veranderd zullen worden, verder bepaalt door de woorden "als die gemaakt waren". Dat het woord "gemaakt" ziet op de schepping der dingen lijdt geen twijfel, vooral niet als we voor de aandacht houden, dat de schrijver het oog heeft op den hemel en de aarde. De bedoeling der woorden is dan: de tegenwoordige dingen in hemel en op aarde zijn bewegelijk gemaakt, om straks plaats te kunnen maken voor de eeuwig onveranderlijke dingen. Maar de dingen, die gemaakt zijn in den beginne zijn nog niet veranderd. De spotters kunnen nog altijd opmerken, dat ze zoo blijven als ze van den beginne geweest zijn. De verandering, waarop de tekst in Hebr. 12:27 het oog heeft is daarom dan ook de verbranding aller dingen, die plaats zal maken voor de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde.

5. In de vijfde plaats, dat de tegenwoordige tijd in vs. 28 geen andere verklaring toelaat: daarom, alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk *ontvangen*. Er staat niet: alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk *ontvangen hebben*. En de woorden, die er staan, kunnen dat ook onmogelijk beteekenen. In het oorspronkelijke staat

hier het tegenwoordig deelwoord van het werkwoord ontvangen (paralambano, paralambanontes). Dit zou kunnen beteekenen: alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk ontvangende zijn, d. w. z., in beginsel reeds ontvangen hebben en in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus ten volle zullen beërven. Maar het woord kan nooit beteekenen: alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk *ontvangen hebben*. Het ziet zeker op de toekomst. En toch de gedachte zou in den verleden tijd moeten staan, indien het bewegen der bewegelijke dingen reeds een voldongen feit ware geworden bij de eerste komst van Christus. Is toen niet alleen de aarde, maar ook de hemel bewogen in den zin, waarin de tekst er van spreekt, dan zijn de onbewegelijke dingen in denzelfden zin een voldongen feit. Dan moest er staan: alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk ontvangen hebben.

Hiermede meen ik nogmaals voldaan te hebben aan hetgeen van mij gevraagd werd.

Ik besef, dat ik hiermede verschil van een gedeelte van de leden der mannenvereniging.

Dat kon natuurlijk niet anders.

En zijn de broeders van meening, dat hunne verklaring meer grond heeft dan de mijne, de S. B. staat als altijd voor hen open.

Men schrijve slechts. Alleen maar motiveere men dan grondig zijn eigen verklaring en ontzenuwe op goede gronden de mijne.

H. H.

ONTVANGEN TER RECENSIE

Dr. H. Dooyeweerd, De Wijsbegeerte Der Wetsidee, Amsterdam, H. J. Paris.

Dit boek, waarin Dr. Dooyeweerd de eerste voorloopige afsluiting van zijn levenswerk het licht doet zien en dat zich nauw aansluit aan het door ons vroeger besproken werk van Dr. Vollenhoven, *De Reformatie Der Wijsbegeerte*, moet niet slechts worden gelezen doch verwerkt om over zijn inhoud te kunnen oordeelen. We zullen het trachten te recenseeren in de zomermaanden.

Intusschen ben ik na lezing van het eerste deel van overtuiging, dat onze predikanten en studenten dit werk van Dr. Dooyeweerd dienen aan te schaffen. Prijs gebonden vijf gulden.

H. H.

Volg, maar vraag niet —
Een moeilijke les, voorwaar!
Draag, maar klaag niet —
Lijkt ons nog wel zoo zwaar!

A PLEA TO REJECT THE PROPOSED PLAN

Dear Editor:—

All the readers of the S. B. for the past ten years must testify that this paper has brought to light what its name signifies, to bring unto God's people the reformed truth of the forefathers in a more clear light than ever before. That this is an undeniable fact is clear from the contents of the S. B. Throughout its existence it has undauntedly defeated all its foes. It has given courage to the soldier of the Cross. In it we find the unadulterated food for the soul, to build up a sound life of faith in the Son of God, beside Whom there is no other.

The S. B. has survived a period of ten years of spiritual enthusiasm. There was no guide given us of God more true to bear forth His truth as it finds its harmonious melody in the blessed Word of our Covenant God: Father, Son and Holy Ghost.

I am convinced in my soul that the S. B. must be continued in its present form as long as there is a desire to know that God is God, indeed yesterday, today, and tomorrow, from eternity to eternity.

Is it a small matter to heed the aspirations of the proposed plan? Superficially it may seem so. But what is that which underlies it all? If the present form is not fit for the needs; if the youth does not understand, and does not receive spiritual nourishment, whose fault is it? I assure you, that if you give the youth books according to their aspirations, I care not how deep, high, or wide they may be, they will chew and chew until they have pulverized them to their understanding. Why not do this with the reading matter of the S. B.? You need not have volumes of books to receive spiritual food. If your mind is too weak to digest the whole S. B. the meditations will be sufficient to give good health. Of course, you must have an appetite. For, only those that hunger and thirst shall be filled.

The aspirations of the new plan are, to my mind, as degenerating as a losing of the desire for truth. This is based on history. What has the Wachter an The Banner and many other papers been at one time as witnessess of the truth, and what are they today? In order to meet the aspirations of the youth, they began to feed chocolate candy with poison in it, until they are almost living on it.

Now this is terrible. Do you realize it, people of God? The idea is serious. Shall we, as R. F. P. A., adhere to the vile aspirations for an adulterated truth? This would certainly be the end of it all. Whether we are conscious of it or not, history has taught this. Shall we deceive ourselves with siren music so charming to the flesh? We are by nature wicked, even as those gone before us have gone astray, whose end is destruction.

Therefore, one last arrow at the new plan. R. F. P. A. stay in the old path. It led us safely for ten years, and will surely lead us in the future by God's grace. Youth, set yourselves to know the truth, and the S. B. will aid you in its present form. But you must have an appetite for spiritual food.

I submit this to the readers of the S. B. that I am not neutral to the new plan, but an enemy of it.

A. J. Kuiper

Grand Rapids, Mich., R. R. 5

THE PROPOSED PLAN

Waarde Redacteur:—

Aangaande het plan tot verandering van de Standard Bearer het volgende.

Ik ben het aardig goed eens met J. Buiten Sr. en anderen. Ik ben bang, als we eens beginnen te veranderen, dan is er geen houden aan. Wat is eigenlijk de reden, dat er reeds lang zijn geweest, die niet tevreden waren met onze Standard Bearer, zooals die tot nog toe is geweest?

Men wil iets geheel anders, iets radikaal verschillend van wat we thans hebben. Het jonge volk leest de Standard Bearer niet, en The Banner en De Wachter wel? Welnu, dan zou ik zeggen: Lees The Banner en De Wachter, liever dan een "Banner" of "Wachter" van de Standard Bearer te maken.

Het spreekt wel vanzelf, dat er niets tegen is om kerkelijk nieuws, enz., te vermelden.

Ik voor mij zou wel wat meer een uiteenzetting van practische en maatschappelijke zaken willen hebben; een beschouwing over de toepassing onzer beginselen op het dagelijksch leven, en de maatschappelijke toestanden, alhoewel ik wel begrijp dat dit niet gemakkelijk is. Maar hiervoor behoeven we toch geen radikale verandering.

Stel u voor, men leest de Standard Bearer niet en nu moet het blad veranderd naar de smaak van hen, die het thans niet lezen. Ge begrijpt wel, alleen de vorm dat zal niet baten.

Zeker, ik weet het maar al te goed dat vooral het jonge volk niet leest, men leest in het geheel niet, alleen wat nieuws en romans.

Neen, ik ben bang voor zulke verandering en ik wil liefst de Standard Bearer behouden en daarom is ook mijn slot niet zonder waarschuwing.

P. De Young

1909 Silver Ave., Grand Rapids, Mich.

In the Midst of the Throne

If you stood by the side of the pearly gates and would look towards the centre of heaven, you would see a strange spectacle; strange to your earthy vision. Is it not strange that millions of saints and the four beasts as well as millions of angels are singing in beauteous melody about a slain lambkin?

On earth we read that the foremost of God's saints had determined to know nothing but the Cross of Jesus. But it seems as if that Cross will be the sum total of adoration in heaven also.

We read that a throne was set in heaven, and One sat on the throne. And He that sat was to look upon like a jasper and a sardine stone: and there was a rainbow round about the throne like unto an emerald.

I would say, that there we have a beautiful picture. It would be worth our while to see it. But a bleeding lambkin, its woolly fleece painted red because of the cruelly slashed throat! How passing strange it seems to us that the throngs would sing and sing again, repeating in every chorus: Oh Lambkin: Thou art worthy to receive blessing, honor, glory, power.

I glean the strange vision from the Revelation of Jesus Christ which God gave unto Him, to show unto His servants things which must shortly come to pass; and He sent and signified it by His angel unto His servant John. You may read of it in Rev. 5:6. That is, a portion of the text. And I beheld, and lo, in the midst of the throne . . . stood a Lamb as it had been slain . . . It is not even a lamb, for the original calls it a lambkin; in the Greek it says: "een lammetje".

Let us visualize it if we can. Suppose you saw a little lamb with its throat cut. The blood has saturated its crinkly woolen fleece. The wound is open, showing its cruel slashing. And there it stands. Are you going to sing? They do in heaven. Why not you? I seem to see a look of pity on your face. Why, we would almost weep when viewing such a picture. Is it possible to paint a picture that will portray in more poignant lines very injured innocence? Yes, we can imagine that you would weep, but sing? Nay, it seems more than strange: it seems an abnormality.

Yes, the mind that is of the earth earthy will weep about that slain Lambkin; while the heavenly minded will sing because of it as the day is long. "Weep not for me, ye daughters of Jerusalem!"

And why not? Because that slain Lamb is God revealed in the flesh; because it is Immanuel, Jesus Christ the Saviour. He is not the object of pity but the fitting object of admiration, of wonder, of adoration. It is the strong Arm of the Lord.

The Apostle John saw this little lamb in the heavens but he had also seen Him on earth, bleeding out of many wounds. "As it had been slain" is the heavenly echo of earthly Calvary, the accursed tree, where Jesus bled and poured out His soul unto death.

It is the heavenly culmination of the deep way of sorrows that John views when standing as it were by the side of the pearly gates. No longer is the fiery red on the woolen fleece a token of present suffering. From then on it will be the token of honor, power, but also adoration. For in it we see somewhat of the unutterable love of God and His manifold wisdom.

The Lambkin stood in the midst of the throne.

That tells me that He is God. For the throne John speaks of is the throne of God. And properly no one can be in the midst of it than very God Himself. That truth was evident even on earth. Standing on two feet with two arms, that is, while in the likeness of men, I hear Thomas pray: My Lord and my God! That Lamb is God revealed in the flesh. And that God-man had come through the way of terror such as no man or angel shall ever taste. He stood as slain. All the fiery darts of the devil and devils were aimed at Him and these darts had found their mark. All the taunts and jibes of puffed up humanity were and had been His lot: and He bowed the head: received them all. All the burden of the wrath of God pressed Him down to the very bottom of hell and standing, nay, crawling there in the dust of death, He said: I love Thee so, My only Father! "As it had been slain". But in the midst of the throne. Because He humbled Himself He was highly exalted. And according to His Divinity He belonged in that throne. In the very midst of it.

Secondly, He is in the midst of the throne. It tells me that the whole program of untold and eternal sufferings of that woolly Lamb were through God, to be praised forever. No, my brother, do not *continue* to stare at weak Pilate, pompous Herod, raving Pharisee and wildly seething mobs of Jews. For they all are the agents, even though willing agents, agents still of the Triune God who counselled. "For of a truth against Thy holy Child Jesus, Whom Thou hast anointed, both Herod, and Pontius Pilate, with the Gentiles and the people of Israel, were gathered together, for to do whatsoever Thy hand and Thy counsel determined before to be done". The Lambkin stood in the midst of the throne. It stood there also as to its idea while the howling mob cried into the ears of Pilate: Crucify Him, crucify Him! For by His hand and by His counsel the things happened. It is the threading forth of that counsel which you saw in anno 33 or 34. And the Lamb was fully conscious of it. "Weep not, that is, weep not for Me, oh, ye daughters of Jerusalem! Because of Me in My suffering, the angels have sung in the fields of Bethlehem. At last they have understood the wonder of the mercy seat. Peace on earth toward men of eternal goodwill! Weep not! And if you are to weep at all: weep for yourselves. For ye are sinners. I am in the midst of the throne, standing as I had been slain. I am a Divine wonder of love and goodness. So lovable and so good that throngs such as cannot be numbered shall sing and play eternally: Oh Lamb,

Thou art worthy to receive power, riches, wisdom, strength, honor, glory, blessing. (5:12) When Jesus cried out: Why, o why forsakest Thou Me, My Father? then the Father must have said: I slay Thee, My Lamb, because I will glorify Myself in the throng of redeemed children. I forsake Thee, in order that I may draw nigh to Thine own sheep. Indeed, the Lamb is in the midst of the throne.

Thirdly, it is in the midst of the throne. That is, it is in the very heart and the mind of God. Now we know that the throne was set in heaven and we also know that God sat on that throne. But God, Triune God, cannot be comprehended in the heaven of heavens. Properly speaking, God cannot even dwell in the heavens that shall be born again. For He inhabiteth eternity.

Our Father had this slain Lamb with Him even in eternity. It is the mind and the will and the heart of the Father to so reveal Himself as John saw it on Patmos. That Lamb was slain from the foundation of the world. Always, yes, always even in the wakes of that still eternity before the mountains were brought forth or ever the fountains were heavy with water, did God delight in that slain Lambkin. For He is also the very Wisdom of God. When God counselled (and when was this?) He counselled the best and the most glorious Way to reveal Himself unto sons and daughters. God knows that He is lovable and good. But He wished to reveal it unto sons. Adam did know that God was good, the very songs of created things told him so. His own heart thrilled to the Divine touch of love and lovingkindness. But Adam did not stand by the side of the pearly gates to view the Lambkin as it had been slain. Oh, for God so loved the world . . .

The Lamb is in the midst of the throne with all His wounds and all His blood. It is a revelation of love that will be the cause of rapturous singing. The bleeding Lamb tells me how lovable and how good God is.

Imagine the throng of the sons and daughters of God as they have become through sin and guilt. They are all ugly, all filthy: abominable things are in their vessels. Speak to them of God, nay, I warn you, do it not: they will rend you. They have become enemies of God. Is that God revealed to them, I mean to the elect as they are born in sin and deceit, if they may see God in the works of His hands or in the Holy Scriptures, then they will go to the trouble to send messengers to Him and say: Depart from us, for in the knowledge of Thy ways we have no pleasure. If God persists and shows Himself in the garb of a weak and defenseless man, they will turn out of their way and crucify Him. And in the midst of the roaring, cursing, blaspheming throng of the elect, God says in the Lord Jesus: Father, forgive them for they know not what they do! Can you grasp such love? And yet they do not listen. So, against their will, He regenerates them

and pours His love and lovingkindness in their hearts so that they by irresistible grace begin to weep because of their filth and crookedness. Then they receive eyes to see the bleeding Lamb and they begin to see that He bled for their sin and guilt. And behind the Cross; beyond the hill of Golgotha they behold the Love of God. And they begin to sing with tremulous lips: "Unchanging is the love of God!" He loved us even while we were yet sinners. Christ died in that sense for the ungodly. And He did so as the realization of the Divine Idea of the bleeding Lambkin. For He stood in the midst of the throne as He had been slain.

Finally, He is in the midst of the throne. That is, eternity shall never end. So that He shall continue to stand there. Always, oh always, we shall be able to sing and singing we shall ask: Why are Thy robes so spotted with the fiery color of blood? And singing the Lamb will answer: I am the bleeding heart of love of the Father. Alone, all alone I have trodden the winepress. Alone I went down, ever downward in the pit that burneth of fire and brimstone. For there you were, My sons and My daughters. And coming there in your captivity I gathered you in eternal arms. Underneath are the everlasting arms. Is it then a wonder that the arms of Jesus are very safety? But doing it I gave My blood. It is the good pleasure of My Father to shed My blood for all of you and you and you. And His loving eyes will see you. Although there are millions, He will know every one of us.

And when all is said and done the elders will fall down before the throne of God and while the four beasts say: Amen, they shall worship Him that sits upon the throne and He holds in His bosom the bleeding Lamb.

If you stood by the side of the pearly gates you would see a lovely and glorious spectacle in the centre of the heavens. You would see a throne and He that sits upon it. And seeing Him you would see the eternal version of Golgotha. And, no, you will no longer pity the Lambkin whose woolly fleece is red. I notice that your lips open to the song that is born in your heart. And as the beasts and the elders and the angels vie in heavenly song, you will vie with them. Herein you agree with them: no honor or majesty is too high for such love.

And we that are on the earth? We are privileged to cast a shadow of that Calvary in the midst of a pack of ravening wolves. When we are cursed we will bless; when we are reviled we will not revile again, we will do good unto them that despitefully use us. Doing it we shall be bearers of the eternal Idea of the Suffering Lambkin.

"Zoo reis ik getroost onder 't heiligend Kruis!

"Naar 't erfdeel daarboven in 't Vaderlijk Huis!"

G. V.

Unprofitable Servants

Man is God's servant, set in the midst of God's creation to devote himself to his God with his whole mind, his whole soul, his whole heart and all his strength continuously. He is duty-bound to use every moment of his life with all that he has in the absolute and devoted service of the one and only true God in heaven. Even then we have not expressed ourselves strong enough. Man is not only a servant, but he is also an unprofitable servant. When, and if, he has done all that is demanded of him, he is still of no added value to God nor has he deserved any merit whatsoever. Man has never been of service to God, has never helped Him nor in any way added to the riches of God. He has not even obliged God, so that he can expect no word of thanks or appreciation, much less can he expect the slightest reward. Nay, more, it is even then our duty to continually confess: we are unprofitable servants, we have done that which was our duty to do. Our God demands of us that we humbly bow before Him in love, desiring and longing to serve Him perfectly, always confessing that we have no merit, nor even have labored for merit, but have done all out of eager desire to do our duty in the service of our God. We desire no appreciation, expect no thanks, will nothing for ourselves and anticipate no freedom to do as our own hearts should dictate. We delight only in the service of our God and gratefully acknowledge the privilege that we may be unprofitable servants in His service.

This is very evidently the teaching of the parable of the unprofitable servant as we find it in Luke 17:7-10. Jesus refers to a servant who, as was very common in His day, is completely owned and possessed by his master. He is nothing more than a slave and yet, at the same time, a very willing and obedient slave. This servant either plows in the field or grazes the cattle all day long; as long as he can possibly be busy in the field. Coming home the thought does not occur to him that he might be invited to sit down at his master's table and be served, but he immediately prepares the supper and girds himself that he can serve at his master's table. Only then, when all the work is finished without as much as a word of thanks he partakes of his own simple repast and retires only to recuperate and gain new strength that he may be of further service to his master. He readily acknowledges that he is a humble servant of a rich and mighty lord. He belongs to his master with his whole life and his whole body, with all his time and strength and he assures himself that he is an unprofitable servant, who cannot and will not ask for wages, nor for a day off, nor even for a word of praise and thanks. And Jesus goes on to say: So likewise ye, when ye shall have done all those things which are commanded you say: 'We are unprofitable servants, we have done that which was our duty to do.' And Jesus uses a word for 'unprofitable' which very

positively means 'useless, good for nothing'. Not as if Jesus would assure us that we have even begun to do all those things which are commanded us, (for who is sufficient for these things?), but even if it were possible for us to do all, even then the confession befits us: we are unprofitable servants! Assuming the very best to be true, as was the case with Adam in paradise and as it will finally be in perfection in heaven, the fact remains that we are unprofitable servants.

Be it granted at once, that man was created as friend of the living God, so that he was privileged to live in covenant fellowship with God in the inner sanctuary of paradise. Be it also granted that he could walk and talk with God as a friend speaks with a friend, seeing face to face and tasting of the infinite riches of God's blessings. The fact still remains that man is created to be a servant of the living God. Let us even grant that we have received the Spirit of Christ, not as the spirit of bondage again to fear, but the Spirit of adoption, whereby we cry: Abba, Father. Or even that we are God's party in the midst of the world, enriched with the blessings of God's grace and the hope of salvation, so that we shall eternally rejoice in the reward of eternal life and the glories of the beauties of our God. It nevertheless remains a fact that we are unprofitable servants. God has created us with all things with the one, single and sole purpose that we may glorify His Name eternally. He never had another purpose or sub-purpose than that His Name should receive the highest glory. Man is set as the highest creature, the highest product of His hands, in the midst of this earthly creation with a mind to know Him, a heart to love Him and a hand to serve Him as viceroy on earth. Therefore it is our calling to consciously and willingly devote ourselves and all things to Him in love. Even though it is true that we by grace have learned to glory in the privilege of the service of God, it nevertheless is our duty. And only then, when we willingly serve Him in love can He be satisfied with our service. He despises all service that does not flow freely from the heart and all subjection that is not based on humble and obedient love.

The basic reason for this must be found in the fact that God is God. It is only because our wicked hearts always rebel against Him, refusing to acknowledge and serve Him as God, that we complain that the demands of the kingdom of heaven are too difficult to maintain and too absolute to be strictly obeyed. The conceit of our proud hearts brings us in open rebellion against God or even causes us to entertain the notion that we are obliging God with our services and He is obligated to reward us accordingly. The fact is: God is God, the Infinite One. Almighty and eternally Self-sufficient. In His perfect Being He is eternally glorious, the highest Good; in knowledge incomprehensible; in wisdom unsurpassable; in His eternally perfect covenant-life enjoying infinite bliss. Can we add to infinity?

And even though God has willed in His perfect wisdom to reveal and reach the highest manifestation of His glory by creating a creature in His likeness which would eternally stand before him and be enriched with the fulness of His beauties, the fact remains that nothing is added to the riches of God. He can and will be obligated to nothing and no one. He is perfectly able to reach His eternal purpose without the least assistance of any creature. With whom took He counsel, and who instructed Him, and taught Him knowledge, and shewed Him the way of understanding? All nations before Him are as nothing; and they are counted to Him *less than nothing* and vanity.

Add to this the single fact that this God is our Proprietor and we are His servants. He called us into being, made us what we are and set us in that particular place in which He would set us in the midst of His creation. Our task is the work which He has laid upon us. Our strength is the strength that He is willing to give us in His sustaining power. All that we have, even the hairs of our heads which are numbered, are solely His possession. He entrusts these things in our care that we may use them consciously, willingly devotedly in His service toward that one single purpose unto which all things are set, namely, the glory of His Name. We cannot touch one thing that is not the Lord's. We have not one second to live which God has not entrusted to us. We cannot stir one member of our bodies without His power. And when our life is ended and our task completed we are to give account of our stewardship to our only Master and Proprietor, our God, who has privileged us with this service.

Therefore, regardless even of the fact of sin, man is an unprofitable servant. As Adam stood in paradise it was his calling to be a friend-servant of the living God, who created him and set him as king in the midst of the earthly creation. By caring for the garden and using all things in the service of His God Adam did no more than was his duty. It is true, to this duty God had bound the life of fellowship and blessed friendship, which would not end as long as Adam did his duty, but the fact remains that there was no possibility of earning any reward. He simply could not earn eternal life in heaven for at all times he did no more than was his duty to do. His glory could only be in the confession of his own unworthiness unto the praise of his Maker.

As to the sinner, who is born in sin and conceived in iniquity, it is impossible that he should ever make up for the evil that he does. One unfaithful thought, one rebellious desire, one disobedient act makes us guilty and indebted to our God. And even though we should strive to place any number of faithful deeds over against our sins, it would not only be so, that the evil deeds would outweigh the good and leave us hopelessly lost in sin; but even so, that all those good deeds could not make good the default of our sins. Even though it were possible for us to cease from all sin at

this very moment and to live all the rest of our lives holily devoted to God, we could not make up for the very smallest sin that we have committed. That which we do in willing subjection is simply our duty, so that by the deeds of the law no flesh shall be justified in God's sight. The only thing that remains for the despairing sinner, who by grace has come to the knowledge of his misery, is to cast himself upon God with the anxious cry: O God, be merciful to me, a sinner!

God Himself has performed for us the only meritorious work of salvation through the gift of His Son, Who gave Himself freely for us, taking on the form of a servant and obeying and suffering for us, even unto the death of the cross. Christ is the Son of God, a servant who had no obligation and could merit for those given Him by the Father. His work in our hearts restores in us the image of God, making us willing, obedient, devoted servants, that we may walk faithful unto the calling whereby God has called us. We are obligated to live by grace, destroying the work of the flesh and continually confessing that we are unprofitable servants. And finally we shall appear before God to receive our eternal reward; the reward only of grace, not of works, as a reward of Christ's work in us. Even then, when God has glorified His Church and given His saints a place in the kingdom of heaven, our glory will be in His grace and our delight in extolling His virtues. God's eternal glory will fill the heavens and will be perfectly reflected by His saints, only to return to Him unto the praise of His Name. No flesh shall ever glory before the Lord. Of Him and through Him and to Him are all things; to whom be glory for ever!

C. H.

BEKENDMAKING

Het Curatorium van onze Protestantsche Gereformeerde Theologische School zal vergaderen, D. V., Dinsdag, 4 Juni, des namiddags om 3:30 in een der lokalen van de Orange City Prot. Geref. Kerk.

Alsdan zullen adspiranten, die begeerig zijn aan onze School de studiën waar te nemen, ge-examineerd worden. Men moet voorzien zijn van een getuigschrift en bewijs van lidmaatschap in een onzer Protestantsche Gereformeerde kerken.

Ook zullen op deze vergadering de eind-examens worden afgenomen van de twee te promoveeren Studenten, A. Petter en J. Kooistra.

Namens het Curatorium,

L. Vermeer, Secr.

THE PROPOSED PLAN

Geachte Redacteur!

Ik dacht ik wou mijn gedachten ook eens zeggen met betrekking tot de verandering in de Standard Bearer. Ik heb met zorg in het hart gelezen dat onze Standard Bearer zijn dag gehad heeft. Als dat waar is, dan moet er toch zeker een radicale verandering komen. En misschien ben ik wel mis, maar mij dunkt, dat kan ook net zoo goed van onze Prot. Reformed Churches gezegd worden, dat ze hun dag gehad hebben. Ik wil niet zeggen, dat er misschien geen verbetering kan gebracht worden in de inhoud der stukken. Maar in wezen moet het hetzelfde blijven, zoover als ik kan zien. Als ons jong volk van kindsaf aan onderwezen wordt in de leer van onze kerken, dan moeten ze bij 16 of 17 jaar dat wel kunnen verstaan en als dat niet naar hun smaak is, dan is er wat verkeerd met het jonge volk, en moeten we dat, dunkt mij, niet in het gevele komen. Voor kinderen weet ik niet wat daar van te zeggen. Een verhaal kunnen ze overal wel lezen.

Mij dunkt, het is ook voor kinderen beter, dat er wat inkomt dat naar hun bevassing is en dat de ouders er voor zorgen, dat het gelezen wordt. Als het er als kind niet inkomt, het komt er niet meer in als men oud is.

Mrs. J. Veldman

Chicago, Ill.

Rev. H. Hoeksema,
Editor-in-Chief of our Standard Bearer.

Dear Brother:—

We are to give our opinion as to the proposed change to be made in the contents of the S. B. and it is my opinion the change is too radical. The work of the editors, H. Hoeksema, G. Ophoff and the two associate editors is greatly appreciated by me and I believe most of our readers. And as we receive the paper and read the different articles we receive for our heart and mind something which a church-paper cannot give. The variation of subjects, and the way truth and error are distinguished give food for our heart and mind.

I regret this change of mind on the part of the editorial staff. We must all please our neighbor, for his good, to edification but if the neighbor's claim is that the articles are too long, then it is my opinion that the length of one evening's radio-entertainment is ample time to read either the English or Dutch half of our magazine. The problem of proper reading for our young people, I realize. We would like to see them all read our S. B. but remember this, that this is not the problem of our editors, nor of the R. F. P. A., but is and remains one hundred percent the problem of us as parents.

My opinion is, if we need a church-paper, let our

church publish a church-paper with departments such as: Children's page, young people's page, Sunday school lesson, etc. Let this be worked out, and let us not by this method of destroying our S. B. try to get what we think we need.

This change is too great a price to be paid for a church-paper.

With the celebration of Martin Luther and the Reformation, one of the leading men of today wrote six articles on Luther and the Reformation and ended in this way: "The doctrines and truths for which Luther and Calvin stood and which were at the bottom of the Reformation, have long ago been lost to remembrance, and abandoned, as small wares, and offensive to the well-bred Christian."

In so far as this is the truth in the church in general to this extent our S. B. and we as Protestant Reformed as a people are set forth by God to be as it were a spectacle unto the world and the church in general.

Let us then keep this home-fire burning, and let the minor change of news-editors be sufficient for the present.

S. B.

Grand Rapids, Mich.

Dear Editor:—

Having read with much interest the pro and con opinions of the different writers as to the proposed new plan of our Standard Bearer paper, and as an oral expression of our views on this matter is not desirable, we wish to make an attempt to express our personal opinion as requested.

First, let us state that the group of different departments suggested are sure to crowd the capacity of the nut shell and the results might be very disastrous for the kernel. For from the kernel are the issues of life and so too the very original character of our Standard Bearer, namely, the expounding of the fundamental truths of God's word, give light and life to God's child, whether old or young if there is an earnest prayerful desire to be edified and built up in the most holy faith.

Considering the peculiar circumstances we have been placed as a church should never be lost track of, but ought to be impressed upon our minds continually, we and our children, "Lest we Forget," in order that we may defend our standards and be able to withstand the darts of our opponents, and to testify to the truths as it is unfeigned and unadulterated proclaimed in our Standard Bearer. May its contents remain such an instrument to keep us awake and alert as to the dangers of the modernized tendency of our day.

Permit us to briefly summarize a few suggestions as to this now proposed plan: Our doctrine, meditations, and editorials should remain intact, with simplified articles for our young people, interesting and educa-

tional as to Christian schools, with the English language predominating so it may be understood by the young mind.

The keeping in touch with our churches as to their welfare is needful to create the bond of fellowship and prayer for one another, causing us to rejoice when we hear of their spiritual growth.

The open forum can be very beneficial to old and young, and in conclusion let us be very careful in our final decision as to the changing of our Standard Bearer, for by so doing we eventually may weaken its structure and thereby undermine its fundamental standards. Let our prayer be that our God may lead us in the way we should go also in respect to our Standard Bearer paper.

Mrs. F. Bergman

Grand Rapids, Mich.

IETS UIT HULL, IOWA

Het is niet dikwijls dat uit ons midden iets in de Vaandeldrager verschijnt. Naar het ons bijligt is het reeds ruim vijf jaren geleden dat het laatste nieuws van hier werd opgestuurd. En dat wel in betrekking tot Candidaat C. Hanko, die de roeping van Hull's gemeente opvolgde. Zijn intree in ons midden was aan de hand van Ps. 122 vers 9: "Om des huizes des Heeren onzer Gods wil, zal ik het goede voor u zoeken."

Dat Z.Eerw. dat ook, zooveel als in zijn vermogen was, is nagekomen, behoeft in ons midden geen betoog. Dit heeft zijn in- en uitgaan voor ruim vijf jaren onder ons wel bewezen. En dat hij ook met zegen en vrucht alhier mocht arbeiden, blijkt uit het feit, dat ook nog een achttal jeugdige broeders en zusters belijdenis van hun geloof aflegden kort voor zijn vertrek.

Echter een roeping van de gemeente te Oak Lawn ontvangen hebbende, zag hij zich na ernstige overweging genoodzaakt, om dat beroep te moeten opvolgen. Dat die roeping niet gezocht was noch door den leeraar, noch door de gemeente, bleek duidelijk, toen hij dien roep aangenomen had, tot ons sprak naar aanleiding Zondagmorgen, toen afgekondigd werd dat hij het bevan Ps. 73 vers 24: "Gij zult mij leiden door uwen raad, en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen."

Intusschen had de kerkeraad ook niet stil gezeten en werd er dienzelfden Zondag reeds, het gestelde drielital afgelezen, n.l., Dss. De Jong, Kok en Vermeer. Op de gezette tijd werd gemeentevergadering gehouden en kreeg Ds. Vermeer de roeping der gemeente. Op denzelfden Zondag dat Ds. Hanko zijn afscheid predikte, liet Ds. Vermeer weten dat hij de roeping aannam.

Den 20sten Jan. was de dag waarop Ds. Hanko voor de laatste maal als leeraar onzer gemeente voor ons optrad. Ofschoon het bitter koud was, was de opkomst toch zeer goed. Zijn tekst als afscheid was genomen

uit I Cor. 15 vers 58: "Zoo dan, mijne geliefde broeders, zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere." Hiermede was zijn bediening onder ons ten einde gekomen; en moge de Heere Ds. Hanko tot rijken zegen stellen voor de gemeente te Oak Lawn, zooals hij dat geweest is te Hull.

Gaan we nu stilzwijgend heen over 't afscheid nemen van Ds. Hanko en gezin en het kennis maken met Ds. Vermeer en gezin, dan komen we bij Zondag, den 17en Feb., toen onze nieuwberoepen leeraar in den morgendienst verbonden werd aan de gemeente door den consulent Ds. R. Veldman, naar aanleiding van I Pet. 2 vers 2: "En als nieuwgeboren kinderkens zijt zeer begeerig naar de redelijke, onvervalschte melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen." Thema: Zijt zeer begeerig naar de redelijke, onvervalschte melk. Het voorwerp, de wijze, de vrucht.

Des namiddags deed Ds. Vermeer zijn intree aan de hand van Lukas 17 vers 21, het laatste gedeelte, deze woorden: "Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden." Een eigenaardige tekst voor intree, maar toch zeer gepast.

Zoo zijn we dan, door des Heeren goede hand over ons, na slechts drie Zondagen vacant te zijn geweest, weer in het bezit van eigen herder en leeraar.

Stelle de Heere Ds. Vermeer tot uitgebreiden zegen in ons midden en vervulle Hij de ledige plaats te Oskaloosa binnenkort met den man Zijns raads.

Namens den Kerkeraad,

Ed Vander Werff, Scriba

THE PROPOSED PLAN

Dear Editor:—

Am sending you this in response to your request for letters. We are still satisfied with the Standard Bearer in its present form. We would like more in the English language, but this change would not be fair to our older readers. We believe the language problem is taken care of evenly, and are not in favor of the proposed change.

Johanna Veldman Schermer

Chicago, Ill.

Wij zijn niet tevreden met te leven in en voor onszelf; we willen leven vóór anderen en in de gedachten van anderen. Daarvoor geven we onzen arbeid, getroosten ons moeite en inspanning, offeren ten slotte het eigen ik.

Behoeftte Aan Een Zendeling-leeraar

Het onderwerp "Behoeftte Aan Een Zendeling-leeraar" komt den lezer zeker wel eenigszins vreemd voor, en wellicht vraagt hij of de Prot. Geref. Kerken dan in Ds. H. Hoeksema, die 5 à 10 weken per jaar van zijn geregelde arbeid voor het classicaal inwendig zendingswerk vrijgesteld wordt, geen zendeling-leeraar hebben, ja zelfs een bekwaam zendeling-leeraar. En dat kan en wil ik allerm minst ontkennen. 't Is waar, dat sinds September 1932 onze kerken een zendeling-leeraar hebben, die ook reeds onder Gods zegen heel wat werk op het gebied van de classicale inwendige zending mocht verrichten. De classis van September 1932 heeft een stap in de goede richting gedaan toen ze de diensten van Ds. H. Hoeksema voor 5 à 10 weken per jaar voor dit werk inwon. Dat zal niemand onzer betwisten. En het werk in die 5 à 10 weken per jaar reeds verricht toont overduidelijk aan, dat de classis destijds een stap in de goede richting genomen heeft toen ze besloot hem als "part-time" zendeling te laten dienen.

En toch — en hierop wil ik nadruk leggen in dit stuk — dit alles blijft slechts een *stap* in de goede richting. Die kant moet de classis nog verder op; en de goede weg nog verder inslaan — dat is nu eisch. Daar aan is behoefte, dringende behoefte! Wat wij als kerken gedaan hebben op het gebied van het classicaal inwendig zendingswerk is goed, maar niet genoeg. Lang niet genoeg! Er moet nog meer geschieden. Vijf of tien weken per jaar een zendeling-leeraar is evenmin genoeg als vijf of tien weken herderlijken arbeid in een gemeente het ideaal voor eenige gemeente dient te zijn.

Dat heeft de Juni classis van 1932 ook gevoeld toen zij het schoon rapport van de commissie (bestaande uit Ds. H. Hoeksema, Ds. Wm. Verhil en Ouderling A. Hirdes — eere wien eere toekomt) benoemd om de eigenlijke taak der Classicale Inwendige Zending commissie te omschrijven, in zijn geheel overgenomen heeft. Immers hield dit rapport o. m. ook het volgende in, "De vraag, komt op, op welke wijze en door welke middelen deze Classicale Inwendige Zending zou moeten uitgevoerd worden, en welken arbeid ze bepaaldelijk zou hebben te verrichten. Hierop nu antwoorden we in de eerste plaats (let daar op: "in de eerste plaats"; 't gaat dus om een belangrijk punt — P. D. B.), dat het zeer wenschelijk is dat er een of meer Classicale Inwendige Zendingen worden beroepen en dat zoo spoedig mogelijk (let daar ook op: "zoo spoedig mogelijk"). Zulke zendingen kunnen het veld bearbeiten, het verstrooide persoonlijk opzoeken, het afgedwaalde terecht brengen en door Gods genade middel zijn tot de openbaring van het lichaam van Christus naar zijn zuiversten vorm. *Onze kerken hebben hieraan behoefte.* (Cursiveering van mij.) De Commissie adviseert dan ook, dat er stappen worden genomen tot het beroepen van een of meer zulke zendingen."

Tot zoover de aanhaling. Dit advies werd, zooals

wij reeds zeiden, door de classis van Juni '32 aangenomen. De conclusie is dus niet ver gezocht, dat de classis overtuigd is dat er metterdaad behoefte bestaat aan een of meer zulke zendingen. Nu heeft de classis dat advies wel aangenomen, maar zij heeft ook dezelfde commissie opnieuw benoemd om op de September '32 classis rapport uit te brengen betreffende de vraag, in hoeverre het nu aangenomen rapport alsnu uit te voeren was. Het advies dat toen ingediend werd luid in hoofdzaak als volgt, "Om den kerkeraad der Fuller Ave. gemeente te verzoeken zijn leeraar, Ds. H. Hoeksema, voor dezen arbeid af te staan voor 10 weken per jaar" (Bijlage 2, 7 Sept. 1932.) Ook dit advies van de commissie werd aangenomen en besloten den voornoemden kerkeraad te vragen ons verzoek in te willigen. Fuller Ave.'s kerkeraad heeft het verzoek toegestaan, en zoo hebben wij een "part-time" zendeling-leeraar in den persoon van Ds. H. Hoeksema.

Dat wij een "part-time" zendeling-leeraar kregen, dat was werkelijk een stap in de goede richting. Maar, zooals er reeds opgemerkt werd, die goede richting moeten wij nog verder inslaan, en dat zoo spoedig mogelijk. Bij een "part-time" zendeling-leeraar moet het niet blijven. Daarmee moeten en mogen wij niet tevreden zijn. Wat reeds gedaan is is heel goed, maar niet alles wat geschieden moet. Er zijn weer drie jaar henengeseld — wat vliegt de tijd! — sinds aldus besloten werd. Nu wordt het tijd een tweede stap in de goede richting te doen. Als het kan dan moet het met een *sprong* vooruit — dat zal ten voordeel van onze kerken zijn!

Dat het tijd wordt om iets meer te doen met de zaak inwendige zending, dat is mijn vaste overtuiging. Ik wil eenige dingen voor de aandacht brengen, die ten grondslag van mijn overtuiging liggen.

In de eerste plaats dan, ligt het ongetwijfeld in het "Rapport der Commissie inzake de omschrijving der taak van de Classicale Inwendige Zending commissie" (dat wij boven ten deele aangehaald hebben, en wij hier in zijn geheel niet wel kunnen afdrukken) opgesloten, m. a. w., op de lijn van dat aangenomen stuk, dat wij pogingen in het werk stellen om minstens één zendeling-leeraar te beroepen die al zijn tijd, gaven en talenten aan dit werk zal besteden. De bedoeling is in het geheel niet geweest ons eenvoudig tevreden te stellen met een "part-time" zendeling. Voorloopig wel, maar niet op den duur. Ons ideaal volgens dat aangenomen stuk is zelfs *enkele* van zulke zendeling-leeraars uit te stooten, en dat zoo spoedig mogelijk. Immers spreekt dat rapport van "een of meer zulke zendeling-leeraars". Dat hebben wij niet uit het oog te verliezen. Daar moet het op aangestuurd, en dat zoo spoedig mogelijk! Stapsgewijze als het moet; sprongsgewijze als het kan!

In de tweede plaats zou ik gaarne zien dat er minstens één persoon werd afgezonderd, op den geordenen weg, opdat die met alle krachten zending dreef ook op die plaatsen die nu niet wel bewerkt kunnen.

Het ligt wel in den aard der zaak dat hoeveel talenten iemand ook bezit hij in geen vijf- of tiental weken per jaar zendingswerk kan doen zooals men wel zou willen. Daarmee bedoel ik onze tegenwoordige zendeling-leeraar niet te becritiseeren in zijn werk. In het allerminst niet. Wel bedoel ik critiek uit te oefenen op de wijze waarop wij als classis nu ons zendingsprogram uitvoeren. Meent men dat men met een "part-time worker" die voor vijf of tien weken per jaar zijn vollen tijd aan dit werk besteed systematisch en aanhoudend kan werken? Ik meen van niet. Natuurlijk men kan op deze wijze wel gemeenten organiseren op plaatsen waar alles er min of meer voor rijp is. Onder Gods zegen werd er reeds veel gedaan, wat dit betreft. Redlands, Los Angeles, Orange City en Bellflower zijn er bij gekomen. Maar van al deze plaatsen kwam er op de eene of andere wijze een bepaald verzoek voor den arbeid van onzen zendeling. Als het eens zoover is dat er een verzoek komt, ja, dan moet Fuller Ave.'s kerkeraad zijn toestemming wel geven en moet Ds. Hoeksema gelegenheid zoeken om zoo spoedig mogelijk uit zijn gewonen arbeidskring zich voor een tijd los te scheuren. Als noodhulp. Maar anders is er zooveel werk dat om zijn tijd roept, dat men er niet spoedig toe overgaat te verzoeken dat hij op deze of gene plaats als zendeling-leeraar arbeide. Ook wil men die tien weken per jaar liefst niet verspelen, maar daar gebruiken waar ze het meest nuttig zijn en er zekere hoop op organisatie van een gemeente is. Maar, en dit vergete men niet, zoo blijven er tal van plaatsen over waar gearbeid moest maar nu niet wel gedaan kan.

Laat mij dat laatste verduidelijken. Mijns inziens, moet het zendingsveld, dat wij volgens het bovengenoemde rapport eerst willen bearbeiten, in drieërlei soort plaatsen ingedeeld. In de eerste plaats zijn er Gereformeerde centrumts waar vandaan verzoek komt voor den arbeid van Ds. Hoeksema om indien mogelijk te geraken tot de organisatie van een eigen gemeente. Zulke plaatsen worden bewerkt. Onze "part-time" zendeling gaat daarheen, al is het slechts voor enkele weken, en al was het beter dat hij er enkele maanden kon blijven. En hoewel vijf weken een betrekkelijk korte tijd is heeft Ds. Hoeksema middel in Gods hand mogen zijn om op zulke plaatsen de gewenschte organisatie tot stand te brengen. Maar, ten tweeden, er zijn ook andere plaatsen, waarvan geen bepaald verzoek komt, alhoewel er toch eenige begeerte voor zelfstandige organisatie gevoeld wordt. Misschien duurt het jaren voordat het zoover komt. Naar zulke plaatsen wordt onze tegenwoordige zendeling niet spoedig gezonden, eenvoudig niet omdat er juist meer tijd dan vijf weken toe noodig is het werk te doen dat daar gedaan zou moeten. En meer dan vijf weken opeens kan Ds. Hoeksema niet wel weg. Alleen een "full-time" zendeling die voor onbepaalden tijd door kan blijven werken indien het noodig is zou zulke plaatsen kunnen bewerken. En wie weet met hoeveel heil en zegen hij op zulke plaatsen niet zou kunnen arbeiden? Persoon-

lijk ben ik er tamelijk wel van overtuigd, dat er na een maand of drie aanhoudend werken in Roseland ook een Prot. Geref. Kerk kwam. Ik weet zelfs dat leeraars uit de Chr. Geref. Kerken dit gevoelen met mij deelen. Eindelijk zijn er, in de derde plaats, ook verscheidene Gereformeerde centrumts in ons land waar men niets van hoort, en waar men schier niets van '24 en de Prot. Geref. Kerken afweet. Om de eene of de andere reden heerscht er groote onkunde inzake den jongsten kerkelijken strijd. Natuurlijk kan Ds. Hoeksema niet vrijgesteld om zulke plaatsen te bezoeken en met de menschen aldaar in contact komen. Daarvoor kan zijn kerkeraad hem niet vrijstellen van zijn gemeentelijk werk. Dat ligt wel in den aard der zaak. Zal dat werk geschieden en zulk pionierswerk verricht dan zal er eerst een "full-time" zendeling-leeraar moeten komen. Onder toezicht van de Zendingscommissie en in overleg met zijn kerkeraad kan deze hier en daar een tijd werken om straks over zulke plaatsen rapport uit te brengen.

Met een zendeling-leeraar die al zijn tijd, gaven en talenten aan de zaak classicale inwendige zending kon besteden, zou er heel wat meer werk gedaan kunnen worden. Zou het niet tijd worden in deze behoefte te voorzien?

Ge vraagt misschien, "En dan onze 'part-time' zendeling bedanken voor verrichten arbeid en van zijnen dienst verder ontslaan?!" Neen, dien kant moet het niet op. Uit velerlei oogpunt beschouwd is Ds. Hoeksema de van God aangewezen persoon voor het zendingswerk zooals wij het voorloopig moeten doen. Bestond er eenige mogelijkheid op de aanneming van het beroep dan deden wij wel door hem hiervoor te beroepen. En toch moet dit niet geschieden. Dan was het beter dat Ds. Hoeksema nogmaals als "full-time" professor aan de school beroepen werd. Misschien zou zijn kerkeraad het toestaan indien men nu om 15 weken per jaar in plaats van om 10 verzocht. Maar al werd dit toegestaan, dan was ons probleem nog niet opgelost.

Eerst met een "full-time" zendeling-leeraar, die twee en vijftig weken per jaar in dit werk bezig is, vinden wij een oplossing. Iemand die alleen voor dat werk zorg draagt — dat moeten wij hebben!

Dus onze tegenwoordige zendeling-leeraar niet ontslaan, maar *daarbij* een ander, een "full-time" zendeling-leeraar. Het is goed met het oog op de toekomst onzer kerken dat ook een ander zich in dit werk oefent. Langzamerhand zal deze leeren hoe op de beste wijze te werken, en komt straks vanzelf al de verantwoordelijkheid op hem. Intusschen kan deze zendeling de Zendingscommissie adviseeren waar naar zijn meening die vijf tot tien weken van Ds. Hoeksema op zijn allerbest besteed kunnen worden. Is er dan af en toe geen bepaald verzoek voor Ds. Hoeksema en geen dringende behoefte voor zijn arbeid op de eene of de andere plaats naar het oordeel van den zendeling-leeraar, dan kan Ds.

Hoeksema door blijven werken in zijn gewonen arbeidskring.

Voorloopig zal ik het hierbij laten. Maar voor dat ik het punctum zet, iets over de onkosten verbonden aan het onderhouden en het uitgaan van zulk een zending. 'k Ben bang dat dit misschien het eerste en het laatste woord wordt. Laat dat toch niet voorop staan! Het mag niet voorop. Eerst de vraag, Is er behoefte? Zoo gaat het ook in veel van onze gemeenten. Dat is er. Dan eerst de vraag, Kan het? Liever zou ik willen vragen, Hoe kan het? want ik voor mij ben persoonlijk overtuigd dat het niet bij de onmogelijkheden behoort.

Hier kan het punctum staan.

P. De Boer

Report

Our League of Men's Societies has again met on the evening of March 17 in the church parlors of the Fuller Ave. Prot. Reformed church in Grand Rapids, Mich.

The meeting was well attended. Even the societies of South Holland and Oak Lawn, Ill., were represented.

A profitable and pleasant evening was spent. The speaker for the occasion was the Rev. M. Gritters of Holland, Mich. His subject was the prayer, "Thy Kingdom come." I here now let follow a synopsis of the reverend's address.

The world, too, dreams of a kingdom of near perfection to appear not on the new but on this earth, — a kingdom that will be the fruitage of man's own effort and his own achievement.

This kingdom is not from above but from below. It is the kingdom of the Antichrist and thus forms the dark reverse of the kingdom of heaven that will appear with Christ in glory.

It is this latter kingdom only that believers love and seek. This kingdom is within them. Of it they are the citizens. Its laws are written on the tables of their hearts. For the realization of this kingdom they pray.

The coming of this kingdom spells the destruction of the kingdom of the Antichrist.

I direct your attention to the prayer for the coming of this kingdom — the kingdom of heaven.

This kingdom for which we pray, is God's kingdom. It was conceived and is realized by Him alone through Christ Jesus. This kingdom therefore is also Christ's. Its citizens are His sheep for which He laid down His life. Its glory is the reward of His obedience. The symbol of this kingdom was paradise; the type, the Israelitish commonwealth of the Old Testament dispensation.

This kingdom comes through the preaching of the Word. But its appearance in glory lies in the distant

future. It is this kingdom for whose coming the believers pray. They know that God only causes it to come.

Praying for the coming of this kingdom, they at once pray for the destruction of the kingdom of darkness over which Satan holds sway. There is such a kingdom of darkness. Its type was the city that Kain build. It is a kingdom build by man and for man. It bears the mark of the beast. Its domain at present is the whole earth. Its corrupts every institution, riots in every department of man's life and pervades every sphere of his existence. We cannot be lovers of the kingdom of God and of the kingdom of this world. We cannot seek both no more than we can serve two masters.

Let us pray for and seek God's kingdom. Let us show that we love this kingdom by preaching it and by seeking its righteousness. Let us oppose the kingdom of darkness by our testimony.

So did the speaker draw the lines. The word he brought was instructive and edifying.

After a brief intermission, during which refreshments were served, opportunity was given for discussion. Questions were asked in connection with the theme of the address. These questions occasioned a rather lively debate that was not finished when the time had arrived for the meeting to adjourn.

The meeting was closed by the Rev. Gritters.

G. M. O.

SALVATION

Salvation! O melodious sound,
To wretched dying men!
Salvation, that from God proceeds,
And leads to God again.

Rescued from hell's eternal gloom,
From fiends, and fires, and chains;
Raised to a paradise of bliss,
Where love triumphant reigns!

But may a poor bewildered soul,
Sinful and weak as mine,
Presume to raise a trembling eye
To blessings so divine?

The lustre of so bright a bliss,
My feeble heart o'erbears;
And unbelief almost perverts
The promise into fears.

My Savior God, no voice but thine,
These fainting hopes can raise;
Speak thy salvation to my soul,
And turn my prayer to praise.

Questions

The address of Rev. M. Gritters, delivered on the last meeting of the League of Men's Societies, raised some questions. As was said, the speaker directed the attention of his audience to two kingdoms, the kingdom of heaven and that of the antichrist. The latter was identified by him with the aggregate of worldly states. So it was therefore asked by some of the hearers in the hour given to discussion whether, if matters stand thus, a Christian may hold office and whether he can pray for kings and governors, in a word, for the government personnel. These questions occasioned debate that owing to a lack of time was not brought to a complete issue. As these questions have some weight, the brethren, I trust, will not object if I take the liberty of attempting to provide these questions with answers.

May the antichristian power in this world be identified with the worldly state? And the answer: Scripture does so. The image seen by Nebuchadnezzar in his dream, the beast with seven heads and ten horns that John on Patmos saw rising out of the sea, and that other beast that came up out of the abyss (hell), betoken the antichristian power in the world as it comes to a head in the worldly state. That these beasts represent kingdoms appears from the notice that the horns of the first beast wore crowns. Unto this beast was given a mouth speaking great things and blasphemies. And he opened his mouth in blasphemy against God, to blaspheme his name and his tabernacle and them that dwell in heaven. Of the second beast it is said that he exerciseth all the power of the first beast before him, so that these two beasts are one. This agrees with the description of the behavior of kings found in Ps. 2. The Psalm reads: "The kings of the earth set themselves, and the rulers take council together, against the Lord, and against his anointed saying, Let us break their bands asunder, and cast away their cords from us. He that sitteth in the heavens shall laugh: the Lord shall have them in derision . . ." That this depiction of the conduct of kings (magistrates) is true to life, every earnest student of history and every observer of what now takes place in this present world of ours, well knows.

But is not the state a divine institution? Indeed it is. The state is an institution created by God in the organism of this earthy. It is therefore divine as to its origin. Another such institution is the family. But consider that what we always deal with is not the state as such (the state as such is an abstraction) but the state as it takes on flesh and blood, so to say, in those who establish themselves in it and carry on its business. I think now of kings, presidents, judges, members of congresses, governors, etc. Now the sad fact is that the state and the earthy in general — industry, science, art, commerce and the like — I

say that the sad fact is that the state as it takes on flesh and blood in the wicked magistrate is of necessity as debased and vile as he and exhibits all the wanton corruption of which he is capable. God's things by themselves are not vile. But these things become vile as a result of being handled by depraved man. So it is with the state, with government.

May the Christian hold office in the state? If this question be put with an eye on what the state as to its origin is — a divine institution — the answer must be: to be sure he may. It is the Anabaptist who maintains the contrary. The office of the magistrate is by itself honorable enough. Rightly considered it is only the Christian who should be vested with it. We therefore need not quibble about the question whether the holding of office in the state is as such sin. We know it is not.

The question that we should ask ourselves is whether a Christian should seek the office. Seeking office in our land is an action that consists in a man attempting to persuade his countrymen to elect him to the office. May this striving be his? I would not say that he may not. But then let the Christian know that in the endeavor to persuade his countrymen to give him their vote his calling is to inform them that he stands upon a platform constituted of a program of action that truly roots in the fear of the Lord and is thus expressive of right principle, that he if elected will in the execution of his office adhere strictly to this program. His running for office will then be an action that consists in witnessing for the truth and in championing God's cause in the midst of this world. And this is what it (running for office) should be. But let the Christian consider that if as a seeker of the office he openly takes his stand upon a platform that is of the God of Scriptures, he runs on a ticket that is neither Republican nor Democrat but Christian in the true sense, that thus he brings himself forward not as being of the Republican or Democratic party (these parties are not Christian. Their platforms root not in the fear of the Lord) but as being of the party of the living God.

Now is there any serious minded Christian who thinks that if a man comes before his countrymen as being of this party, he will be elected to the office he seeks? Consider that it is the world whose support must be solicited and gained if the seeker of the office will gain his objective. Will the world be served by a man who as a holder of office adheres to and acts from true principle? It will not. The heathen rage and the people image a vain thing (Ps. 2). The food of the world is not the bread that proceedeth out of the mouth of God but the bread that perishes. The men of the world live for the belly and for pleasure. Their cry is not for God; but they cry, "Give us bread and games." When Mr. Roosevelt set out on his career as president of this our United States, he was an extremely popular man. The men of the world thought that he would prove himself capable of giving them bread. He also

tried hard to do the thing expected of him. But of course he fails. And men in ever increasing numbers now cry, "Away with the man."

So the answer to the question, "May a Christian enter politics, seek and hold office?" must be, "He may certainly, if this being in politics be an action that consists in witnessing for truth. But doing this he will get no where. So what sense is there, someone may ask, to a Christian entering politics. There may be much sense to it. Bringing himself forward as a man who stands on a platform that is comprised of right principle, he witnesses for God and against the lie and the devil. And this, after all, is our sole calling in this world. Bringing himself to the fore as being of the truth, the Christian politician will not make headway with the men of the world. The world will not know him, the office he seeks will not be gained. The light that he sheds will be shunned by the wicked. His wisdom — the wisdom of God — will be made sport of and be denounced as vile foolishness. Yet let this Christian politician consider that he is a real success. For the truth that he champions, will triumph. It already has the victory. The world and all that is out of the world will pass away. There will be new heavens and a new earth upon which righteousness will dwell. Then the whole earth will be covered by the knowledge of God.

The Christian must then not go into politics with a view to reforming this world. (The men of the world cannot be improved. They are dead in sin and love not God) but with a view to championing the truth that already has the victory.

We as Christians should form a political party whose platform is of God. We would always remain small and despised, I know. Our candidates for office would never be elected. But what of this? So organized, we could jointly witness for a truly Christian State Polity. As members of one or the other of existing political parties, we exert no influence. For these parties are not Christian. As members of one or the other of these parties, we must stand on a platform that is not of God or leave the party or hush up. As members of one or the other of existing political parties, we help put in office men of wrong principle.

The other questions will be answered in a following article.

G. M. O.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 5 Juni 1935, om negen uur in den voormiddag in de Protestantsche Gereformeerde Kerk te Orange City, Iowa.

M. Vander Vennen, S. C.

IN MEMORIAM

The Bible Class of Hope Prot. Ref. Church was send a call March 30, 1935, that this earthly house will not forever stand, in the death of

MRS. NETTIE KUIPERS,

at the age of 64 years.

As her son and member, with the Bible Class, her faithful presence as member, and Christlike spirit shown, her place is here now vacant, and missed, but not in our hearts, for her works follow her. And we may believe that she is now in the joy of the Lord, according to her own testimony. May the Lord comfort the sorrowing family.

Prot. Ref. Bible Class of Hope,

John Kuipers, President

Stephen Kuipers, Secretary

IN MEMORIAM

Whereas it pleased Almighty God to cast into sorrow one of our fellow-members, Mr. James Kok, because of the death of his mother,

MRS. W. KOK;

We, the English Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids express our sincere sympathy to the bereaved.

May God comfort him abundantly by means of the gracious promises of His Word.

O. Van Ellen, President

Sidney De Young, Secretary

IN MEMORIAM

On Saturday morning, March 30, 1935, it pleased God in His infinite wisdom to take unto Himself from the midst of our congregation a faithful member,

MRS. J. KUIPERS—Nettie Hollander,

at the age of 64 years.

May the bereaved husband and children experience in a rich measure the sustaining grace and consolation of God's Spirit.

The Consistory of Hope Prot. Ref. Church.

Dood is leven, 't eind begin,
Last wordt lust, verlies gewin,
't Scheiden is wat ons vereent,
Waar de smart heeft uitgeweend.
Dorrend groen geeft vruchtbaar zaad,
Voor wie 't pad met Christus gaat.